

کتابخانه تخصصی علوم غریبه، متافیزیک، ماوراء و باستانی

آدرس کانال مادر تلگرام:

https://telegram.me/joinchat/CrNPQT۸xvaIrIQKDpeg-sw

یا

https://telegram.me/ketabsabzz

https://telegram.me/ketabsabzz

با عرض سلام خدمت همراهان خوب کانال و خیر مقدم به دوستانی که تازه به جمع ما اضافه شدند

دوستان خوبم،همینطور که میدونید کتابای علوم غریبه بیشترشون قدیمی و فاقد شناسنامه کتابه.اونچه که من برا بیوگرافی کتاب گذاشتم تو هیچ کانال کتابی نبوده.بلکه خودم زحمت کشیدم کتاب رو دانلود کردم و بعد تا ورق آخر کتابو گشتم بخاطر اینکه بفهمم موضوع مطالبش چیه.اول تو یک برگه چک نویس کنم بعد ویرایش و تایپ کنم براتون.اینکار خیلی از وقتم رو میگیره.بعد کانالای دیگه بدون هیچ زحمتی مطالب کانال منو برمیدارن میزارن میزارن کانال خودشون.میخوام بگم به هیچ وجه به استفاده کانالای دیگه از مطالبی که مینویسم راضی نیستم و اصلا حلال نمیکنم.چون این بیوگرافیا رو خودم درست کردم.اینجور نیس که اونچه میخونید همش یک جای کتاب یا صفحه اولش باشه بلکه کل کتابو گشتم و دستچین کردم.و بدتر اینکه بخاطر بالا رفتن سرعت کارم برا باز شدن بعضی فایلا تا الان نه تا برنامه پی دی اف خوان عوض کردم انصاف نیس زحمتمو راحت تو کانالشون بزارن وقتی که خودمو هم راحت میتونن پیدا کنن که اجازه بگیرن.گفتم تا بعضیا که حاصل زحمت منو راحت و بدون اجازه برمیدارن بدونن این کارشون به هیچ وجه انسانی نیست و من هم اصلا نمیگذرم.چرا که وقت زیادی رو برا انتخاب متن بیوگرافی کتاب میزارم.

از آنجا که دعانویسی دارای شرایط خاص و نیازمند تهذیب نفس و پاکی سرشت است و انجام آن از عهده هر فردی برنمی آید،ادمین این کانال هیچ مسعولیتی در برابر استفاده نادرست و نابجا و سوء از کتب علوم غریبه که در کانال قرار داده میشود نداشته و هدف از قرار دادن اینگونه کتابها صرفا جهت مطالعه و آشنایی مختصر کاربران گرامی کانال با این علوم اسرار آمیز است نه برای استفاده شخصی و دنیایی و طلسم کردن افراد...

کتاب نفیس گنج نامه

دودمان‌های پس از اسلام

- ورود اسلام به ایران
- خلفای راشدین (خلفاء اربعه)
- خلفای اموی
- خلفای عباسی

- طاهریان (۸۲۰ – ۸۷۳ م. / ۲۰۵ – ۲۵۹ ه. ق. / ۱۹۹ –۲۵۲ خ.) بنیان‌گذار طاهر ذوالیمینین
- صفاریان (۸۷۵–۹۰۰ م. / ۲۶۱ – ۲۸۷ ه. ق. / ۲۵۴ – ۲۷۹ خ.) بنیان‌گذار یعقوب لیث
- سامانیان (۸۷۵–۹۹۹ م. / ۲۶۱ – ۳۸۹ ه. ق. / ۲۵۴ – ۳۷۸ خ.) بنیان‌گذار نصر یکم
- زیاریان (۹۲۸ – ۱۰۷۰ م. / ۳۱۵ – ۴۶۲ ه. ق. / ۳۰۶ – ۴۴۹ خ.) بنیان‌گذار قابوس بن وشمگیر
- بوییان(ال بویه۹۳۲ – ۱۰۴۹ م. / ۳۲۰ – ۴۴۰ ه. ق. / ۳۱۱ – ۴۲۸ خ.) بنیان‌گذار شهریار عضدالدوله
- غزنویان (۹۹۸ – ۱۱۶۰ م. / ۳۸۸ – ۵۵۵ ه. ق. / ۳۷۷ – ۵۳۹ خ.) بنیان‌گذار سلطان محمود غزنوی
- سلجوقیان (۱۰۳۸ – ۱۱۹۴ م. / ۴۲۹ – ۵۹۰ ه. ق. / ۴۱۷ – ۵۷۳ خ.) بنیان‌گذار ملکشاه و سلطان سنجر
- خوارزمشاهیان (۱۰۷۸ – ۱۲۲۰ م. / ۴۷۰ – ۶۱۷ ه. ق. / ۴۵۶ – ۵۹۹ خ.) بنیان‌گذار محمد خوارزمشاه
- ایلخانیان (۱۲۵۶ – ۱۳۳۶ م. / ۶۵۴ – ۷۳۶ ه. ق. / ۶۳۵ – ۷۱۴ خ.) بنیان‌گذار هولاکوخان
- تیموریان (۱۳۷۰ – ۱۴۹۸ م. / ۷۷۱ – ۹۰۳ ه. ق / ۷۴۸ – ۸۷۷ خ.) بنیان‌گذار تیمور گورکانی
- آق قویون و قره قویونلو ها (۱۳۷۸ تا ۱۵۰۸ میلادی) بنیان گذار اوزون حسن
- صفویان (۱۵۰۱ – ۱۷۲۳ م. / ۹۰۶ – ۱۱۳۵ ه. ق. / ۸۷۹ – ۱۱۰۲ خ.) بنیان‌گذار شاه اسماعیل یکم
- افشاریان (۱۷۳۵ – ۱۷۴۸ م. / ۱۱۴۸ – ۱۱۶۱ ه. ق. / ۱۱۱۴ – ۱۱۲۷ خ.): بنیان‌گذار نادرشاه
- زندیان (۱۷۵۰ – ۱۷۹۵ م. / ۱۱۶۳ – ۱۲۰۹ ه. ق. / ۱۱۲۹ – ۱۱۷۳ خ.) بنیان‌گذار کریم‌خان زند
- قاجار و پهلوی و جمهوری اسلامی ایران

پس از استقرار دین اسلام در سرزمین ایران که در نتیجه پیروزی اعراب مسلمان بر ساسانیان و فتح ایران توسط آنها روی داد، تحولات بسیاری در عرصه‌های اجتماعی، مذهبی و سیاسی ایران به وجود آمد. ایرانیان که از تبعیض طبقاتی موجود در کشورشان ناراضی بودند اسلام را پذیرفتند و در اشاعه آن کوشیدند.

با این حال هرگز مخالفت خویش را با سلطه امویان و عباسیان بر خاك ایران پنهان نکردند و جنبش‌های استقلال‌طلبانه‌ای را به پا ساختند که تشکیل حکومت‌هایی چون طاهریان (۸۸۱–۸۲۶ م) و صفاریان (۹۰۳–۸۶۶ م) را میتوان از نتایج آنها برشمرد.

طاهریان برای اولین بار پس از ظهور اسلام نواحی شرقی ایران همچون خراسان را به استقلال رسانیدند و صفاریان نیز برای اولین بار از زبان خارجی به جای زبان عربی استفاده کردند.

از دوره سامانیان (۹۹۹– ۸۱۹ م) نیز خط فارسی نوین پدید آمد و الفبای عربی با زبان فارسی رواج یافت.

حکام آل بویه (۱۰۵۵–۹۴۵ م) پس از فتح شیراز و تأسیس حکومت خویش راهی بغداد شده آن را تصرف نمودند و مقام خلافت را به آلت دست خویش تبدیل نمودند و قدرت واقعی را در دستان خویش گرفتند.

غزنویان (۱۱۸۶–۹۷۷ م) خود را به عنوان غازیان یا جنگجویان مسلمان مطرح ساختند و سرزمین‌هایی همچون هندوستان را مورد تهاجم خویش قرار دادند.

سلجوقیان (۱۱۹۴– ۱۰۳۸ م) با پیروزی بر غزنویان حکومت خویش را تأسیس نمودند و سراسر ایران تحت سیطره خویش درآوردند و به یاری وزرای بزرگ و دانشمند ایرانی قدرت خود را تثبیت نمودند ولی در نهایت توسط خوارزمشاهیان از میان رفتند.

در دوره حکومت خوارزمشاهیان (۱۲۳۱-۱۰۷۷ م) تهاجم مغول‌ها به خاک ایران آغاز گردید.

نتیجه این تهاجم انقراض حکومت خوارزمشاهیان و غارت شهرها و قتل عام مردم ایران بود

که با نابودی اقتصاد و کشاورزی ایران همراه گردید.

مغول‌ها بسرعت خاک ایران را تصرف نمودند و ضمن لشکرکشی به بغداد و به قتل رساندن

خلیفه عباسی خلافت اسلامی را از میان بردند (۱۲۲۸ م)

پس از مغول‌ها، تیموریان (۱۵۰۶-۱۳۷۰ م) به خاک ایران هجوم آوردند و بار دیگر سرزمین

ایران را عرصه تاخت و تاز و غارت قرار دادند.

از دوره صفوی (۱۷۳۲-۱۵۰۱ م) مذهب تشیع به عنوان مذهب رسمی ایران معرفی گردید.

مذهب تشیع با ویژگی‌های سیاسی و اجتماعی خویش باعث اتحاد و استقلال ایران گردید و

هویت ملی آن را در برابر تهاجمات و ضربات مهلک امپراتوری عثمانی حفظ نمود و ایران

توانست بار دیگر به عنوان یک قدرت بزرگ سیاسی و مذهبی قد علم کند.

در دوره شاه عباس کبیر شهر اصفهان به عنوان پایتخت ایران انتخاب گردید و به اوج عظمت

شکوه دست یافت به طوری که یادگارهای بسیاری از آن دوران تا عصر حاضر نیز بر جای

مانده‌اند. صفویان در نتیجه تهاجم افغان‌ها و تصرف اصفهان توسط آنها از میان رفتند.

نادرشاه افشار افغان‌ها را شکست داد و ضمن تسلط بر تمامی خاک ایران، سلسله افشاریان را

تأسیس نمود (۱۷۳۴ م). پس از افشاریان، زندیان (۱۷۹۶-۱۷۵۰ م) بر اریکه قدرت تکیه زدند

در دوره حکومت آنها شهر شیراز به پایتختی انتخاب گردید و به شهری باشکوه و بزرگ تبدیل شد

حکومت امویان در ایران:

خلافت اموی پس از شهادت حضرت علی(ع) چهارمین خلیفه مسلمانان توسط معاویه بن ابوسفیان تشکیل شد. نسبت خاندان بنی‌امیه به امیه بن عبد شمس می‌رسید و آنان از سال ۴۱ ه.ق تا ۱۳۲ ه. ق امپراطوری بزرگی را در سرتاسر متصرفات اسلامی از اندلس تا ماوراءالنهر تشکیل دادندکه در نوع خود بی‌نظیر بود. ویژگی خاص خلافت امویان تشریفات و تجملات درباری خلفا بود، به گونه‌ای که آنها بر خلاف زندگی ساده و بی‌تکلف خلفای راشدین و بویژه امام علی(ع) دمشق را به شهری شاهانه تبدیل کردند و با موروثی کردن مقام خلیفه، خلافت اموی را به نوعی سلطنت و پادشاهی مبدل ساختند.

خلفای اموی در طول ۹۰ سال حکومت خود به هیچ عنوان وقعی به تعالیم و دستورات اسلامی ننهادند و از هر گونه ظلم و ستمی به مردم کشورهای

تحت حاکمیت خود فروگذار نکردند. آنان از ابتدا رویه خصمانه‌ای را نسبت به ایرانیان نیز در پیش گرفتند و از آنجا که گروه زیادی از مردم ایران به تشیع گرویده بودند به آنان به چشم دشمنان جدی خود می‌نگریستند. یزید دومین خلیفه اموی با به شهادت رساندن امام حسین(ع) ننگ جاودانی برای خود و کارگزارانش بر جای نهاد و کینه و نفرت وصف ناپذیری بین او و مردم ایران که امام سوم شیعیان را سخت گرامی می‌داشتند بوجود آمد. این دشمنی و خصومت در دوره خلفای بعدی اموی ادامه پیدا کرد و آنان با موالی وبنده خواندن غیر اعراب و بویژه ایرانیان همواره مردم ایران را مورد اهانت و تحقیر خود قرار می‌دادند. اوج فشار و ظلم خلفای اموی بر مردم ایران در دوره حکومت عبدالملک بن مروان بود و با وجود تلاش فراوان وی برای بیرون راندن ایرانیان از امور دیوانی دستگاه خلافت، در این امر توفیقی نیافت.

در دوره خلافت امویان بر ایران، مردم سختی‌های فراوانی را متحمل شدند و عمال بنی‌امیه علاوه بر اخذ مالیات‌های گوناگون به چپاول و غارت اموال و مردم نیز می‌پرداختند. آنان در دوره حاکمیت خود قبایلی از اعراب مناطق شمالی و جنوبی عربستان را به ایالات مختلف ایران کوچ دادند تا از این طریق کنترل بیشتری مردم ایران داشته باشند ولی پس از چندی همین امر موجب تشدید درگیری مناطق مختلف ایران شد چرا که این قبایل که ریشه در عصبیت جاهلی خود داشتند درگیر اختلافات طایفه‌ای و قبیلگی شده به تشنج در این مناطق دامن

زدند. دوره امویان سب و لعن حضرت علی(ع) و خاندان او در سرتاسر خلافت اجباری شمرده می‌شد و ایرانیان که به خاندان اهل‌بیت عشق می‌ورزیدند با چشمی پرخون شاهد این توهین‌ها بودندهر از چند گاهی با قیام‌هایی‌خونین خشم خود را به خلفای اموی نشان می‌دادند. بهترین و عادل‌ترین خلیفه اموی عمر بن‌عبدالعزیز بود که سب و لعن علی وآل علی(ع) را متوقف کرد و از بار فشارهای تحمیلی بر مسلمانان غیر عرب بنحو محسوسی کاست ولی مخالفان خلیفه طی توطئه‌ای پس از دو سال او را بقتل رساندند. ایرانیان در دوران خلافت اموی جدای از جنگ‌ها و شورش‌های گوناگون سیاسی، درگیر جنگ فرهنگی با امویان بودند و با براه انداختن نهضت ادبی شعوبیه در تلاش برآمدند تا گذشته پرافتخار خود را به رخ اعراب کشیده و برتری خود را بر آنان ثابت کنند. آنان همچنین در امور دیوانی نیز نقش مهمی به خود اختصاص دادند و علیرغم نفرت خلفا و کارگزاران آنان، ایرانیان در ساختار و شالوده اصلی حکومت بنی‌امیه به سختی نفوذ کردند. امویان در دوران خلافت خود به قدری به ایرانیان محتاج بودند که سلیمان خلیفه اموی در این باره گفته بود: (عجبا ایرانیان هزار سال حکمفرمایی کردند و ساعتی بما احتیاج پیدا ننمودند و ما صد سال خلافت کردیم و یکساعت بی‌مساعدت آنها نتوانستیم زندگانی کنیم). ایرانیان در نهایت کینه خود را بر امویان کارگر ساختند و ابومسلم خراسانی سردار بزرگ ایرانی سرانجام به حکومت آنها پایان داد.

نحوه دفینه گذاری در دوره امویان:

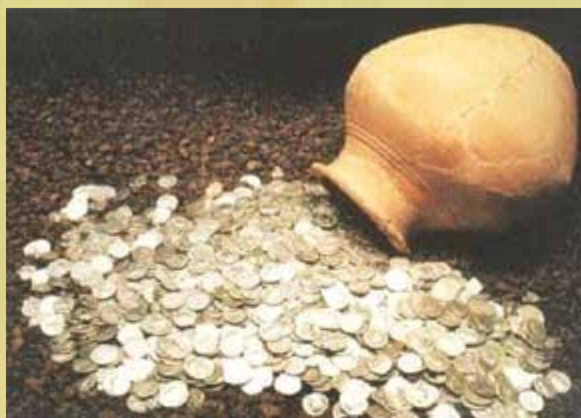
شیوه اول دفینه گذاری : این نوع دفینه که در دوره سلطنت یزید بن محلب می باشد بدین گونه است که اغلب در بالای کوه ها قلعه می ساختند و گوشه قبله قلعه چاهی تعبیه می کردند که دقیقا در ته چاه سمت قبله دو عدد سنگ کبود شکل سنگ آسیاب ساخته و بعد از کاویدن مقداری به نشانه کله حیوانی رسیده می شود که بعد از آن یک دیگ بوده و دقیقا زیر دیگ نیز یک راه مخفی نمودار می شد که به دو سمت راه داشت یکی به سمت قبله که خالی بوده و دیگری سر مشرق که به یک اتاقی ختم می شود که دفینه داخل آن می باشد. شامل ادوات و سلاح جنگی می باشد

شیوه ۲: این نوع دفینه اغلب در شاه پشته ها یا شاه تپه ها دیده می شود. در روی پشته سنگی را قرار داده و روی آن را می نوشتند "عمر رضوان الله" و دفینه را که شامل یک خمره سکه عمر خطاب است زیر سنگ دفن می کردند.

شیوه ۳: کافر قلعه یا قلعه کبری در نظر می گرفتند و میان قلعه سنگ سیاهی را که روی آن شکل شمشیر بصورت حکاکی می کشیدند در نظر گرفته دفینه که شامل ۲ خمره سکه بود زیر سنگ پنهان می کردند سکه هم ربوط به عمر خطاب می باشد.

شیوه ۴: نشانه مار مولک و برنجه در ایران نشانه بار نیست و فقط توسط اعراب ایجاد شده است. چون اعراب وحشی علاقه زیادی به برنجه بزرگ دارند.

دفینه های امام حسنی(ع):

شیوه دفینه گذاری اول: این نوع دفینه ها اغلب در کنار رهدارخانه های قدیم که کنار رودخانه قرار داشت ۲ سنگ سرخ و سفید را نشانه می گذاشتند و بعنوان شاخص، روی سنگ سفید نشانه شانه و روی سنگ سرخ علامت انگشتر را می گذاشتند. دفینه زیر سنگ سفید رنگ بوده و یک دیگ یا یک خمره سکه امام حسن (ع) بود.

شیوه ۲: قلعه های کافر دارای اهمیت بودند، در وسط قلعه سنگ بزرگی را بعنوان شاخص در نظر گرفته و نشانه می گذاشتند نشانه علامت آن شکل شمشیر بود دفینه دقیقا زیر سنگ پنهان می شد و شامل سکه امام حسن (ع) بود.

شیوه ۳: در زیر دست قلعه های کافر درخت مازو بعنوان شاخص در نظر می گرفتند، سمت قبله پشت درخت با فاصله ۵ ارش از درخت سمت قبله در نظر گرفته و دفینه را در آنجا قرار می دادند. اغلب خمره سکه امام حسن بود و روی آن را با سنگ محکم پلمپ می کردند.

شیوه ۴: در مکانهایی که به پیرپاسر مشهور است اغلب تلی درست می کردند و بالای تل نیز قلعه می ساختند زیردست قلعه سنگی را بعنوان شاخص در نظر گرفته و دفینه را زیر آن پنهان می کردند. دفینه شامل دیگ بود.

شیوه ۵: اغلب در راه های مالرو یا شاهراه های اصلی چشمه ای را در نظر می گرفتند. سر چشمه یک چاه و بالای چاه طرف مشرق چشمه بود. دقیقا پشت چشمه یک پشته ای بصورت ریخته شده ساخته و دفینه را دقیقا وسط پشته قرار می دادند. دفینه شامل خمره سکه امام حسن (ع) بود.

شیوه ۶: همانطور که در شیوه های قبلی اشاره شد درخت مازو بعنوان شاخص در نظر گرفته میشد که اغلب با فاصله های مختلف به سمت های مختلف پنهان می شد. اغلب در زیر خود درخت نیز که رو به قبله بود یک خمره دفن می کردند البته این بر تمامی درختان مازو شامل نمی شود. بهتر است قبل از تخریب درخت با دستگاه فلزیاب مطمئن شوید.

شیوه ۷: اغلب در بالای تپه ها دو سنگ سیاه و سفید در نظر می گرفتند و علامت حلقه را روی آن صورت حکاکی یا برجسته کار میکردند دفینه زیر سنگ دفن می کردند عمق بار اغلب یک زرع بود دفینه هم شامل یک خمره بود.

حکومت بنی عباس (عباسیان):

خلافت عباسی توسط نوادگان عباس بن عبدالمطلب، عموی پیامبر،که از بنی هاشم بود در سال ۷۵۰ میلادی در حران تاسیس شد .مرکز این خلافت بعدها از حران به بغداد منتقل شد،حکومت عباسی در بغداد سال ۱۲۵۸ میلادی پس از یورش مغولان به پایان رسید.سپس توسط بازماندگان این دودمان حکومت مذکور قاهره منتقل شد؛در سال ۱۵۱۹ میلادی پس از فتح شام ومصر توسط ارتش عثمانی سلسله عباسیان منقرض شد. بنی عباس سیاست داخلی اداره کشور مانند امویان همان سیستم اداری روش ایرانیان پسندیدند و پیش گرفتندخلافت بنی عباس در سال ۱۳۲ هجری قمری توسط شخصی به نام سفاح تشکیل شد.مردی که در به قدرت رساندن خلافت بنی عباس نقش مهمی داشت ابو مسلم خراسانی بود که بعد ها توسط منصور جانشین برادرزاده سفاح به قتل رسید. منصور حکومتی را که عمویش پایه گذاری کرده بود قدرتمند کرد و پایتخت حکومت بنی عباس را به شهر بغداد منتقل کرد و تمامی دشمنان خود را به شدت سرکوب کرد . قدرتمندریت فرمانروای خاندان بنی عباس هارون الرشید است که در زمان او قلمرو خلافت بنی عباس در اوج وسعت قرار داشت . با این همه بسیاری که از قدرتی که به هارون الرشید نسبت می دهند به خاطر وزیر بزرگ او یحی برمکی بود . یحیی برمکی با هارون الرشید بزرگ شده بود با این حال بعد ها دلیل قدرت بسیاری

که به دست اورده بود کشته شد . بعد از مرگ هارون الرشید میان دو پسر او امین و مامون بر سر قدرت درگری اتفاق افتاد.امین بعد پنج سال حکومت توسط برادر خود کشته شد . چون مامون به یاری ایرانیان به قدرت رسید پایتخت بنی عباس از بغداد به شهر مرو در خراسان انتقال داد.این کار مامون مخالفت بزرگان خاندان بنی عباس قرار گرفت.مامون برای اینکه بزرگ شیعیان علی بن موسی الرضا را زیر نظر مستقیم خود بگیرد، او را به مرو آورد مقام ولیهدی ایشان پیشنهاد کرد . علی بن موسی الرضا به شرط آنکه در کارهای سیاسی دخالتی نکند هیچ کسی را عزل یا نصب نکند قبول کرد با این وجود یک سال بعد ایشان توسط خلیفه ی بنی عباس مسموم و کشته شد و مامون دوباره پایتخت بنی عباس را به بغداد انتقال داد.بعد مرگ مامون قدرت خاندان بنی عباس رو به انحطاط نهاد و قسمت های قلمرو این حکومت سر یه طغیان برداشتند حکومت هایی برای خود تشکیل دادند . شاید بعد از مامون بتوان به دو نفر از خلفای بنی عباس اشاره ی کوتاه کرد . یکی معتمد که در زمان او یکی از شاهان ایران به نام یعقوب لیث برای سرنگونی حکومت بنی عباس به بغداد حمله کرد ولی شکست خورد کمی بعد بر اثر بیماری مرد.دیگری منصور که تلاش بسیاری کرد تا حکومت ایرانی خوارزمشاهیان را در خراسان سرنگون کند به همین جهت مغولان را تحریک کرد که به ایران حمله کنند.اخرین خلیفه ی بنی عباس معتصم مغولان شکست خورد و تسلیم شد و حکومت بنی عباس سرنگون گردید

شیوه و طریقه دفینه گذاری در دوره بنی عباس (عباسیان):

شیوه اول: این نوع دفینه اغلب در **قراول خانه** که درکنار راه های قدیم درست می کردند بود. درکنار قراول

خانه ها برج هایی برای دیده بانی شهر و کاروانیان ومسافران می ساختند, اغلب دفینه ها در وسط برج پنهان می کردند و

با ساروج پلمپ می کردند. این نوع دفینه ها برای خرج سپاهیان یا تعمیر مورد استقاده قرار می گرفت.

قراول خانه: مکانی بلند قریب یک فرسنگ بیرون شهر که شب و روز سربازان در آن مراقب بودند و چون سپاه

دشمن را از دور می دیدند برای اطلاع مردم شهر آتش روشن می کردند یا به وسیله ای آنان را آگاه می ساختند.

۲- اطاقی که قراولان یک واحد نظامی در آن مستقرند، پاسدار خانه

شیوه ۲: در پل های بسیار بزرگ تاریخی بعضی شهرها که بر مسیر رودخانه ها قرار می گرفت بالای پل سمت شمال

۳ قبر وارونه قرار داده و داخل قبر وسطی یک دفینه قرار می دادند که شامل طاس بود.

شیوه ۳: این نوع دفینه ها اغلب در کنار درختان گردو دفینه گذاری می شد، بدین صورت که با فاصله یک گام

بلند از درخت یک سنگ جگری رنگ می گذاشتند و دقیقا زیر آن سنگ دفینه را پنهان می کردند و اغلب

دفینه شامل مشربه هارون الرشیدی بود.

طریقه ۴: این نوع شیوه که مربوط به یک منطقه خاص در شمال کشور است و فقط محض یادگیری و جنبه آموزشی یاد

می دهیم. در سر رودخانه پشت برنج زار زیر سنگ یک دیگ سکه از زبیده خاتون زوجه هارون الرشید دفن

می کردند.

شیوه ۵: زندان خانه های قدیمی سنگ شتر در مناطقی به اسم شترکمر خواهد بود. جلوی شتر ۵ قبر که از گچ و سنگ

ساخته شده است می باشد. در قبر میانی یک خمره سکه دوره اسلامی هارون الرشید می باشد.

شیوه ۶: برج های قدیم که برای دیده بانی کاربرد داشتند اغلب آنها خرج سپاهیان در وسط برج که یک خمره سکه

معتصم بود دفن می کردند.

شیوه ۷: اغلب درکنار درخت چنار و مقابل شاخه او یک قبر وارونه وجود داشت که داخل قبر یک خمره سکه

هارون الرشیدی بود.

شیوه ۸: در اطراف امامزاده چشمه ای وجود داشت و بعضی از این چشمه ها گوگرد نیز داشتند. بالای آن چند درخت

قدیمی بود و مقابل درخت سنگ مربعی شکل حجاری شده بود دفینه زیر سنگ مربع دفن می کردند.

شیوه۹: حوالی بعضی قبرها سمت جنوب دره **زاغه هایی می** ساختند و درب زاغه را با سنگچین پلمپ می کردند و دفینه دقیقا وسط زاغه پنهان می کردند که به لایه های گچ و ذغال رسیده بعد به یک خمره هارون الرشیدی رسیده می شد.

شیوه۱۰: اغلب عمارت های باستانی که خراب شده و به تپه مبدل گشته اند از طرف مشرق باید به سمت مرکز تپه رفته به خمره دوره عباسی رسیده می شود.

شیوه۱۱: در **تخت های قدیم** (مکانهای تخت نشین و جای صاف) که در زمانهای قدیم نقاره خانه بود طرف شمال سنگی که نشانه هاون داشت می ساختند زیر آن سکه عباسی پنهان و دفن می کردند.

ابو مسلم خراسانی

گنج تدمر:

اسماعیل بن محمد بن خالد القسری نقل کند که با مروان حمار بودم وقتی که شهر تدمر را خراب میکرد، سوراخی ظاهر شد خانه ای پیدا گردید در زیر زمین، و تختی گذاشته شده بود و زنی بالای آن تخت بود با گیسوان دراز و قدم آن زن، سوای انگشتان به قدر یک ذراع بود، و حلی و زیور بسیار بر او پوشانیده بودند و لوحی از طلا در گیسوان او بود، در او نوشته شده بود که نام من تدمر، دختر حسان، هستم، خدا ذلیل کند آن را که داخل در این خانه شود. پس، مروان امر کرد که در آن سردابه را ببستند و چیزی از زیور آن زن برنداشت. اسماعیل گوید که چندی نکشید که عبدالله علی با لشکر بسیار آمده با مروان حرب نمود ملک از او بستد.

در تدمر، صورتهای بسیار از سنگ تراشیده اند و صورت دو جاریه در پهلوی هم تراشیده شده در غایت حسن و جمال حجاری را در غایت غرابت در آن دو صورت معمول داشتهاند؛ چنانکه اوس بن ثعلبه در وصف آن دو صورت گفته است:

وتأتی اهل تدمر خبرانا لما تسأما طول المقام........ قیاما کما علی غیر الحشایا علی جبل اصم من الرخام

فکم قد مر من عدد اللیالی لعصر کما و عام بعد عام

گنج اردشیر :

بعد از آن اردشیر چون فارس را مسخر گردانید، لشکر مواجب طلبیدند، میخواست که قسمتی کند نمیتوانست که به لشکری نده‌د، عظیم متفکر و غمگین شد و لشکر را وعده داد.

روزی در صفه ای تکیه زده بود، ماری سیاه دید که بر بالای سقف صفه در سوراخی رفت قوم را گفت که این مار را بیرون آورند و بکشند و دیوار بشگافند، دفینه ای عالی یافتند و به لشکر قسمت کرد. و هم در آن روز خیاطی که خیاط بزرگان آن ولایت بود گفت که چندین صندوق جواهر و جامه های قیمتی پیش من نهاده [است].

بنی عباس و گنج اسکندر:

در میان شام و حجاز شهری است که آن را تیما میخوانند و حصنی بغایت محکم دارد از سنگهای ملون و عربان آن را حصن ابلق میخوانند و آن را سلیمان ساخته است و اشعار بسیار به وصف آن گفته اند و مثل شده.

بعد از آن مناره اسکندریه، چیزی بغایت عجیب ساخته اند. و یکی از عجایب دنیا مناره اسکندریه است و اصل آن از آبگینه بود و شکلی چون خرچنگ از رم ساختهاند بغایت بزرگ و در میان دریا و آب نهاده اند و بر پشت آن بنیاد مناره از آبگینه کرده اند و از جانب مناره تا کناره زمین قنطرها از آبگینه ساختهاند و چهارصد و پنجاه گز بلندی

آن منار است غلیظ و قوی کرده بودند، چنانچه سیصد و شصت و پنج قطره از جوانب مناره از زیر تا بالا ساخته اند و

بر بالای مناره آینهای بزرگ روشن بود که هر کس در آنجا بودی تا لون جامه و عدد ایشان همه را بنمودی و در آن آئینه

می دیدند. قریب سیصد و بیست فرسنگ است تا به قسطنطنیه و چون از روم و فرنگ لشکری عزیمت محاربه

می کردند، تا با مسلمانان جنگ کنند، چون در حرکت می آمدند، اهل اسکندریه را معلوم بوده، به کارسازی و دفع و

جواب لشکر مشغول میشدند. فرنگیان می خواسته اند که حیله کنند و آن آینه را خراب سازند. یکی از خلفا که به اسکندریه

رفته بود میگویند که خلیفهای از آل عباس بود.

جاسوسی، فرنگیان فرستادند بر سبیل درویشی تا در آن خانه های منار اسکندریه مجاور شد و به خلیفه گفت در زیر این

مناره گنج اسکندر است، بفرمود تا آن را خراب کردانیدند تا قعر دریا و آب، شکل سرطانی یافتند مس و هیچ گنج

نبود و چون آن شخص را طلب کردند گریخته بود. دانستند که آن جاسوس از فرنگ بوده و حیله کرده. پس خلیفه

بفرمود تا استادان بنا را بیاورند، تا باز مناره برآوردند و آخر از گچ و آجر ساختند دو دانگ آنچه اول بود.

آیین تدفین و ساختار قبرها در دوره اسلامی :

پس از ورود دین اسلام به ایران دیگر آیین هایی که مربوط به زندگی پس از مرگ می شد از بین رفت و دیگر همراه مرده نه خمره ای دفن میشد و نه اشیاء فلزی مگر جنگ های بین عرب ها و ایرانیان بعد از مرگ به دلایل شرایط بد جنگی جنازه را در همان قسمت با تجهیزات خود دفن میکردند و بعد پیروزی اسلام رواج پیدا کردن دین اسلام میان ایرانیان بعد از مرگ همراه مرده فقط تسبیح و مهر یک یا چند انگشتر نگین دار دفن میشد و مرده را به سمت قبله دفن میکردند البته یک سری از این قبرها جهتش با قبله امروزی متفاوت است و همه آنها را با قبر زردتشتی همان گبری اشتباه میگیرند و بعد از کاوش داخل آن چیزی پیدا نمیکنند قبرها همان قبرهای مسلمانی است ولی به دلیل نبود مکه آن زمان جسد به سمت قبله قدیم بیت المقدس دفن میکردند .

قبرهای پادشاهان:

ساختار قبر پادشاهی به دو شیوه بود: قبل از اسلام و بعد از اسلام

در قبل از اسلام بصورت دخمه بوده مانند آرامگاههای صخرهای پادشاهان هخامنشی نمونه های دیگر قبرهای پادشاهی به صورت تل های خاکی است که هم قبل از اسلام کاربرد داشت هم بعد از اسلام در قبل از اسلام این تل ها برای قبر ملکه ها و خاندان سلطنتی استفاده میشد ولی بعد از اسلام برای پادشاهان و سرداران بزرگ استفاده می شد و ساختارشان به این صورت بود در قسمت طلوع یا غروب درب را تعبیه میکردند که به دخمه درون تپه راه داشت . در زمان اسلامی نوع قبرهای پادشاهان کم کم از حالت دخمه ای درآمد و به بنا تبدیل شد نمونه آنها همان بقعه ها هستند .

دفینه بقعه ها (قبرهای سلطانی):

این قبرها متعلق به قبر پادشاهان در زمان اسلامی بوده مثال:

۱- شاه عباس اول : بقعه او در سمت جنوب غربی حرم مطهر ووصل به ان بود.

۲- شاه صفی : قبر او در رواق جنوبی حرم واقع بود و صندوقی روی قبرش بود که امروزه در موزه قرار دارد.

۳- شاه سلیمان شاه سلطان حسین: بقعه این دو در وسط بنای جدیدمسجد بالا سر

۴- فتحعلی شاه : در شمال غربی صحن کهنه (طلا) پشت مدرسه فیضیه می باشد

که ستگ روی قبر این پادشاه تصویرش می باشد که بسیار زیباست.

۵- محمد شاه قاجار : بقعه او در همین صحن در سمت جنوب غربی و در حد

فاصل میان صحن مسجد اعظم واقع است که سنگ قبر نیز بسیار دیدنی است.

در کنارش بقعه همسرش مهد علیا قرار دارد دیده می شد.

دفینه یا خمس آنها را در کنار جنازه و ۷۰ سانت زیر سر جنازه و سربار آن را در

زیر محراب در زیر کفش کن جلوی درب ورود بین تک درخت و درب قرار

میدادند سری دیگر را لای درختان زیر درختان و وسط دو درخت قرار میدادند .

قلعه های دوره اسلامی در ایران:

معماری و شهرسازی اوایل اسلام که متاثر از معماری قبل اسلام بویژه دوره ساسانیان است تفکرات دفاعی مورد توجه بوده است به طوری که معمولا هر شهر اسلامی از سه بخش تحت عنوان کهندژ، شارستان و ربض تشکیل می گردید، مهم ترین بخش ها کهندژ یا ارگ بود که عبارت بود از قلعه های که در وسط یا گوشه شهر قرار داشته و معمولا از یک سو به باروی شهر پیوسته بود تا همواره برای دفاع و مقابله با تهاجمات دشمن آماده باشد، ازجمله کهن دژهای معروف می توان کهن دژهای شهرهای ایران سمرقند، بخارا، بلخ و نیشابور را نام برد.رباط ها از بناهای دفاعی و نظامی صدر اسلام است و قلعه های نظامی مرزی را در دوران معینی رباط می گفتند، مانند رباط نصیبین که در سرحد میان ایران و روم شرقی بنا شده بود و نگهبانان آن از دیلمان می آمدند، رباط ها را می توان از نخستین استحکامات سازه ای محسوب نمود که در نقاط بی

حفاظ مرزی پناهگاه گروهی جهادگر بودند. پس از تثبیت اسلام در مناطق اسلامی برطرف شدن تهدید سوی غیر مسلمانان در مرزها، معنی واژه رباط با مسجد یکی شد. قلعه های ایران، به دو نوع جلگه ای و کوهستانی، مصالح ساختمانی آنها نیز متفاوت است، طرح اصلی قلعه های جلگه ای مربع و یا مربع مستطیل است که چهار گوشه آن برج های مدور برای دفاع ساخته شده اند، مصالح این قلعه ها خشت و گل است و به ندرت از آجر و گچ استفاده شده استبارو (دیوار ضخیم) این قلعه ها چینه (دیوارهای گلی که آن را بند بند می سازند) است یا با خشت های قطور ساخته شده است، برای استحکام آن قطر و ضخامت بعضی از بارو ها به چهار متر هم می رسید. اطراف بعضی از این قلعه ها خندق حفر می کردن و برای رسیدن به قلعه از پل های متحرک بهره می گرفتند. بعضی از این قلعه ها به دلیل امنیت آن ها محل سکونت کشاورزان و روستاییان شد که با گذراندن خیابانی معمولا شمالی و جنوبی تامین آب آشامیدنی خانه های روستایی در دو طرف خیابان ساخته می شد. از این قلعه ها می توان به قلعه بیاضه بیابانک و هنجن در سر راه نطنز به ابیانه است اشاره کرد که تا این اواخر محل سکونت بوده است، این قلعه دارای برج و باروی ضخیم بسیار بزرگ بوده است. داخل قلعه کوچه های پر پیچ و خمی داشته است که همه آن ها به گذر اصلی قلعه که به در قلعه منتهی می شود راه دارند، خانه ها دو طبقه هستند و از طبقه زیرین برای نگهداری دام و یا انبار مواد غذایی و آشپزخانه استفاده می کردند و اتاق های نشیمن در طبقه دوم قرار داشته اند.

تمام دوران اسلامی، در ایران قلعه های بسیاری داخل شهرها به وجود آمدند، برای

مثال می توانیم از ارگ کرمان و قلعه فلک الافلاک در خرم آباد و ارگ نام برد.

قلعه های اوایل و اواسط دوره اسلامی سرتاسر ایران پراکنده هستند و به طور کلی در کنار شاهراه های ارتباطی ساخته شده اند، نمونه این قلعه ها شبکه وسیع قلعه های اسماعیلیه است که در نقاط مختلف بنا شده اند یا قلاعی که فقط برای محافظت از راهها و ایجاد امنیت در مسیر های کاروان رو ساخته شده اند یا قلاعی که در نزدیک پلها و رودخانه ها ایجاد شده اند، مانند قلعه ای که در شمال رودبار در بستر سفید رود احداث شده است. یکی از بزرگترین و قدیمی ترین قلاع ایران، قلعه گلی است در جاده کاروان رو ورامین به قم نزدیک محلی به نام کاج ساخته شده و شامل تعداد بسیاری برج مستحکم مستطیل شکل است که به خوبی قادرند از قسمت حیاتی جان و مال ساکنان قلعه محافظت کنند. بنای قلعه را می توان به دوره شاهنشاهی ساسانیان نسبت داد و اگر هم در آن زمان ساخته نشده باشد قطعاً در قرون اولیه اسلامی در زمان سلجوقیان ساخته شده است، زیرا دیوار های آن شباهت بسیاری به دیوار های رباط سنگی دارد که متعلق به دوران سلجوقی است. هنر قلعه سازی در ایران از آغاز ظهور اسلام در قرن هفتم میلادی تا زمان حاضر به تدریج تکامل یافته، پیشرفت هایی که لحاظ جنگی برای مهاجمان و نیز مدافعان به وجود آمده و استفاده از فنون جدید در جنگها موجب شده که برجهای مدور بزرگتر و نزدیک به هم و دیوارهای مستحکم تر بنا شوند .

حکومت صفاریان در ایران:

صَفّاریان یا ماهکیان از دودمان‌های ایرانی فرمانروای بخش‌هایی از ایران بودند. پایتخت ایشان شهر زَرَنگ بود و آنان را نوادگان ساسانیان می‌دانستند که پس از حمله اعراب به سیستان مهاجرت کرده بودند.

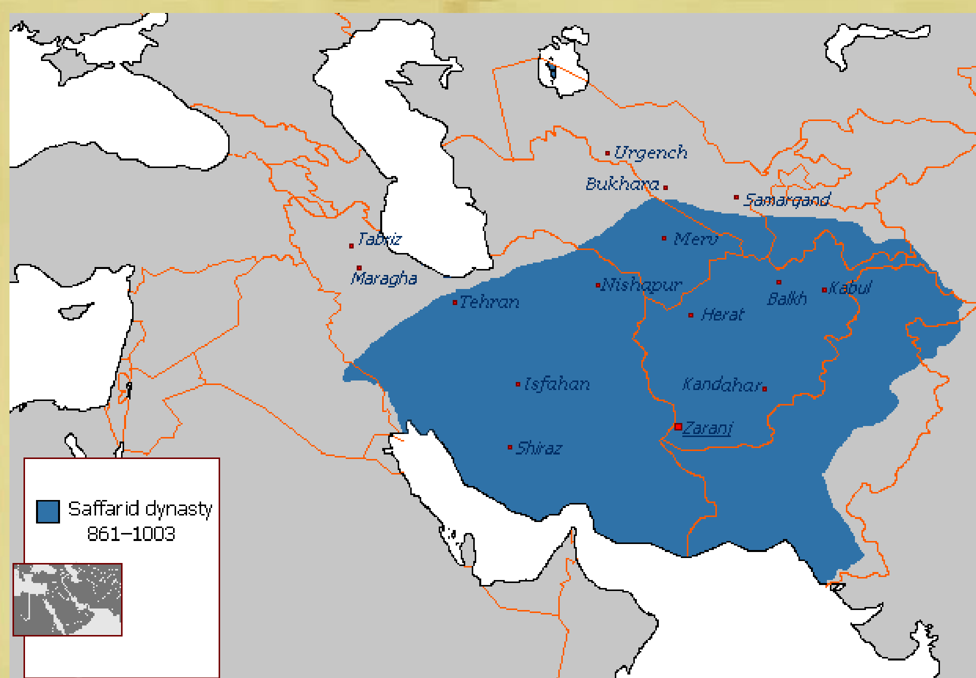
یعقوب لیث صفاری مردی عیار جوانمرد اهل سیستان بود و به دلیل محبوبیتی که میان مردم آنجا به خاطر جنگ خوارج به دست آورده بود، توانست قدرت را به دست گیرد و به حکومت برسد. یعقوب لیث بعد از تشکیل حکومت خود، ابتدا به کرمان و شیراز حمله کرد و آن صفحات را تسخیر نمود، سپس به خراسان رفت و آنجا را فتح کرد و

حکومت طاهریان را نابود ساخت. وی سپس به طبرستان رفت، ولی در جنگ با علویان طبرستان شکست خورد و عقب نشینی کرد. یعقوب لیث صفاری همیشه آرزو داشت روزی حکومت بنی عباس را سرنگون کند، به همین جهت با لشکری فراوان خوزستان را تسخیر کرد و به سوی بغداد حرکت نمود، اما در جنگ با خلیفه شکست خورد و به شدت زخمی شد. در اواخر عمر، دوباره با لشکر خود خوزستان را تسخیر کرد و قصد داشت دوباره با خلیفه جنگ کند، اما در همین زمان به طور ناگهانی بیمار شد و کمی بعد از دنیا رفت.

سکه های نقره یعقوب و عمر و لیث صفاری ضرب شده در ۲۶۰ و ۲۶۹ هجری

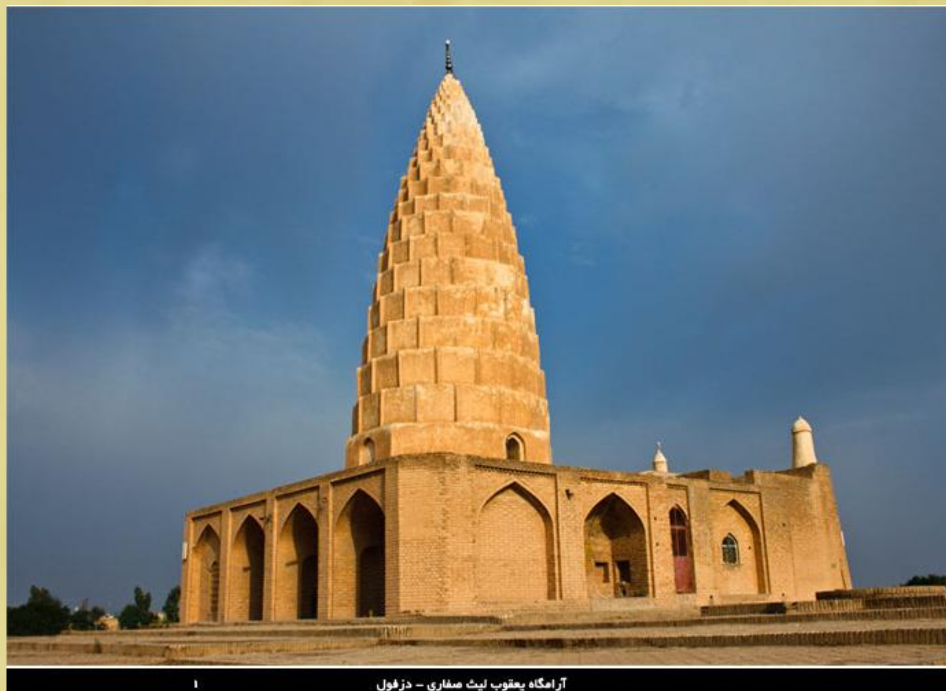
تمامی مورخان در این که یعقوب لیث مردی بسیار شجاع و دلاور باهوش و سیاستمدار است، اتفاق نظر دارند. بعد از مرگ او برادرش عمرو لیث فرمانروای سیستان و کرمان شد. عمرو لیث هم چون برادر مردی بسیار شجاع بود، با این حال در ابتدای حکومت با خلیفه بیعت کرد. پس از چند سال عمرو لیث حکومت خراسان را از خلیفه بنی عباس

طلب کرد. خلیفه گفت که اگر عمرو در جنگ با امیر اسماعیل سامانی حاکم خراسان پیروز شود، حکومت خراسان دست او خواهد بود. عمرو لیث در جنگ امیر اسماعیل سامانی شکست خورد اسیر شد نزد آن خلیفه بغداد به قتل رسید.

آیین تدفین در دوره صفاریان:

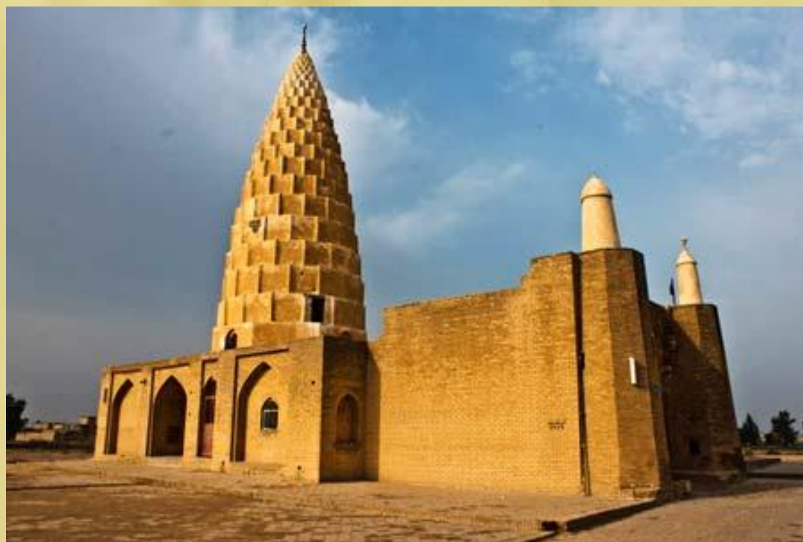

آرامگاه یعقوب لیث صفاری – دزفول ۱

در این قسمت قصد داریم معماری مقبره یعقوب لیث که موسس حکومت صفاریان بوده را مورد جستجوو تحقیق علمی قرار بدهیم.

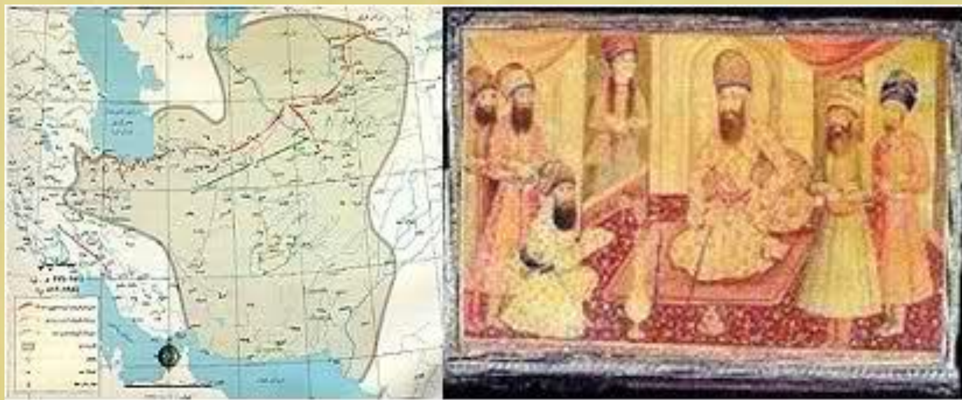
آرامگاه یعقوب گنبدی دندانه دار که به شکل مخروطی است که معماری تلفیقی از معماری ایرانی و رومی است.سازه اصلی بنا خشت خام است و نقوش برجسته و ملات گچ و خاک دارد و خاکی‌رنگ که با دو قلعهٔ کوچک و سبک آجرکاری سنتی ایرانی این بنا را دیدنی‌تر کرده است.بنای آرامگاه از یک ورودی برخوردار و سطح داخلی آرامگاه را از سطح بیرونی آن جدا می‌کند.در اطراف بقعه، قبرستان وسیعی است در آن وجود سنگ قبرهای قدیمی، نشانگر تاریخ کهن این بنا می‌باشد.

بنا به اظهار مردم محلی حدود ۲۰ الی ۲۵ سال قبل کتیبه‌ای بر روی دیوار گنبد به خط عربی قدیم وجود داشته و در آن اسم یقعوب لیث سردار بزرگ نخستین شهریار ایرانی (پس از اسلام) به روشنی نوشته شده بود. آرامگاه لیث صفاری وضعیت مناسبی ندارد و در ضریح آهنی مقبره آن از چوب صندوق میوه برای اتصال بخشهای مختلف استفاده شده و روی آجرها و دیوار قدیمی آرامگاه میخهایی زنگ زده و تارعنکبوت جلب توجه می کند.

بنای آرامگاه یک ورودی برخوردار است سطح داخلی آرامگاه را از سطح بیرونی آن جدا می کند. سازه اصلی بنا خشت خام است نقوش برجسته و ملات گچ و خاک دارد. اما امروز بنا به دلایلی و نبودن آن کتیبه این بقعه شابوالقاسم یا پیر شابوالقاسم می‌نامند. این در حالی است که محققان و شرق‌شناسان جهان، همگی بر این عقیده‌اند آرامگاه از آن یعقوب لیث صفاری است.

حکومت سامانیان در ایران :

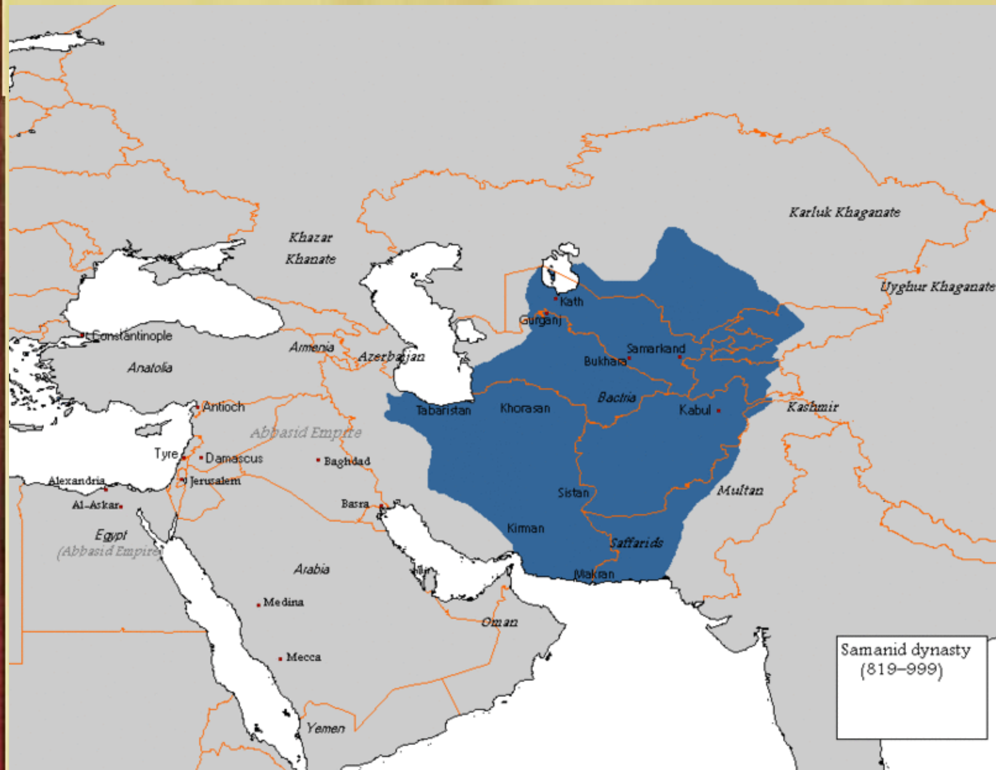

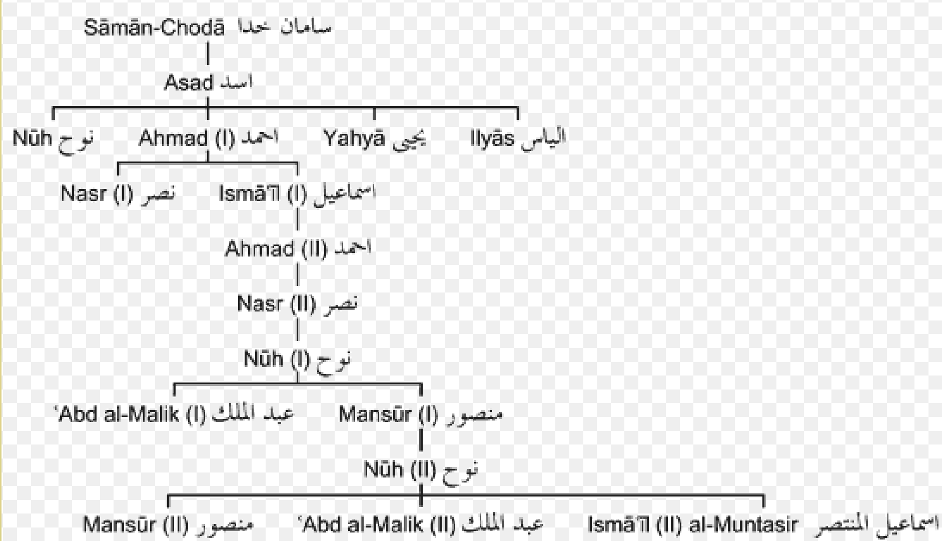
سامانیان (۲۶۱ – ۳۹۵ ق / ۸۷۴ – ۱۰۰۴ م) یکی از دودمان‌های ایران کهن بودند که کم بیش بر همگی سرزمین‌های خراسان، هیرکان، مکران، سیستان، خوارزم و کرمان فرمان روایی کردند و باعث رشد و شکوفایی زبان فارسی دری شدند. سامانیان به زبان فارسی علاقه زیادی نشان می‌دادند

خاندان سامانی مردم بلخ و از نوادگان بهرام چوبین ساسانی بوده آیین زردشتی داشتند، سامان‌خدا بنیان گذار اعلی خانواده از روشناسان محل و فرمانروای بلخ بود. اسد والی عربی خراسان در نیمه قرن هشتم با سامان دوست شد. سامان دین اسلام برگزید و نام پسر خود را اسد گذاشت. پسران اسد اشخاص با کفایتی بودند و قرن نهم عهد مامون عباسی به حکمرانی محلی فرارود هرات برگزیده شدند. مانند: علی در سمرقند، احمد در فرغانه و الیاس در هرات. ابراهیم پسر الیاس بود که بعدها سپهسالاری دولت طاهری ایران رسید. احمد حاکم فرغانه در ۸۷۴ فوت و نصر پسرش در سمرقند جانشین گردید. اسمعیل برادر نصر حاکم بخارا شد همین شخص است که بعدها دولت حسابی سامانی

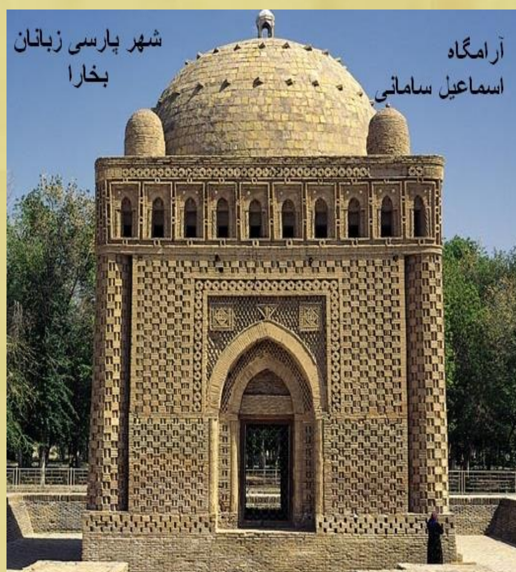
را در سال ۸۹۲ بعد از مرگ نصر گرفت و در سمرقند پایه گذاشت.

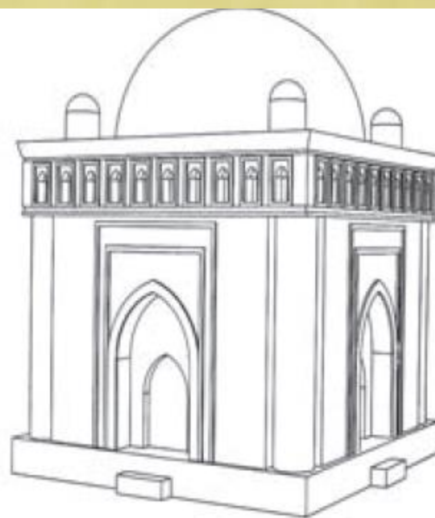
مشهورترین حکیم و عالم و فیلسوف دوره سامانیان ابو علی سینا (رحمه االله) بود.

آیین تدفین در دوره سامانیان:

تصویر شمارهٔ ۴۲ـ۳ـ ب ـ پرسپکتیوی از مقبرهٔ امیر اسماعیل سامانی

چند دهه اخیر بیشتر آرامگاه امیر سامانی در زیر خاک قرار داشت، ازین گذشت زمان آسیب چندانی بخود ندیده‌است. امروزه تمام آن از زیر خاک در آورده شده‌است.

این آرامگاه کهن‌ترین آرامگاه ایرانی تاریخ‌دار است.

ساخت این آرامگاه از معماری شیوه رازی(که در قسمت بعدی توضیح خواهیم داد) الگوبرداری شده‌است. آجرکاری آن پیچیدگی یسیار زیبایی دارد. بنا یک چهار گوش ۱۰ در ۱۰ متر است و دارای گنبد نیم کره‌ای که در چهار بخش آن چهار بنای کوچک ساخته شده‌است. گنبد بر فراز اتاق چهار گوشی کمک کنج استوار شده که قابل مقایسه با شیوه گنبدسازی در دوره پارتی و ساسانی است و سبک آن شباهت به آتشکده‌های ساسانی دارد.

شیوه معماری رازی در دوره تدفین و هنر اسلامی:

شیوه رازی، شیوه‌ای در معماری ایرانی است که مربوط به سده پنجم تا آغاز سده هفتم (سامانیان، سلجوقیان و خوارزمشاهیان) می‌باشد.

معماری این دوره را می‌توان مجموعه‌ای از تمام معماری‌های گذشته ایران دانست در این زمان بود که ادبیات ایران نیز زنده گشت و فردوسی شاهنامه را برای ایرانیان به جا گذاشت که یکی از پر افتخارترین آثار ادبی ایران است. معماری نیز در این دوره با نغز کاری پارسی، شکوه و عظمت پارتی و ریزه کاری خراسانی همراه بود].

اغاز کار این شیوه هر چند از شمال ایران بوده,اما در شهر ری پا گرفته است و بهترین ساختمانهادر ان شهر ساخته شده اندگرچه در پی غارت شهر بدست محمود غزنوی از میان رفته اند. این شیوه از زمان ال زیار شروع ودر زمانهای (ال بویه،سلجوقیان،اتابکان، خوارزمشاهیان)ادامه پیدا میکند.توضیح این نکته لازم است که در اواخرشیوه خراسانی بناهایی داریم که بیشتر به شیوه رازی میخورد.(بنای مقبره امیراسماعیل سامانی،مزار ارسلان جاذب،مناره ایاز)باوجود اشتراک زمانی با شیوه خراسانیان بناهای اولیه شیوه رازی میباشند.

می‌توان دستاورهای معماری این دوره رابه صورت زیر دانست:

- پدید آمدن ساختمان با کارکردهای متفاوت همچون مدارس، آرمگاهها و...
- استفاده از طرح چها ایوانی در بناها
- استفاده از تاقهای چهار بخش، کاربندی، تاق کلنبو و تاق چهار ترک
- ساخت گنبد روش مختلف همچون گنبد رک گسسته ناری ابداع گنبد۲پوسته
- استفاده دوباره از مصالح مرغوب در بناها
- به کاربردن آجر پیشبر به دو صورت لعاب دار و بی لعاب
- ابداع شیوه معقلی که گره سازی با آجر و کاشی است
- به کار بردن نگاره‌های آجری با خطوط شکسته و مستقیم
- به کار بردن انواع گچ بری‌ها در بناها

۱. گچ بری شیر شکری بابر جستگی کم

۲. گچ بری برجسته با بر جستگی بیشتر

۳. گچ بری زبره با برجستگی بیشتر بدون سایید گی گوشه‌ها

۴. گچ بری برهشته با برجستگی زیاد

آنچه مسلم است دوره رازی را می‌توان رنسانسی برای ایران قدیم دانست که متاسفانه با حمله مغول به این کشور اکثر آثار این دوره نابود شد

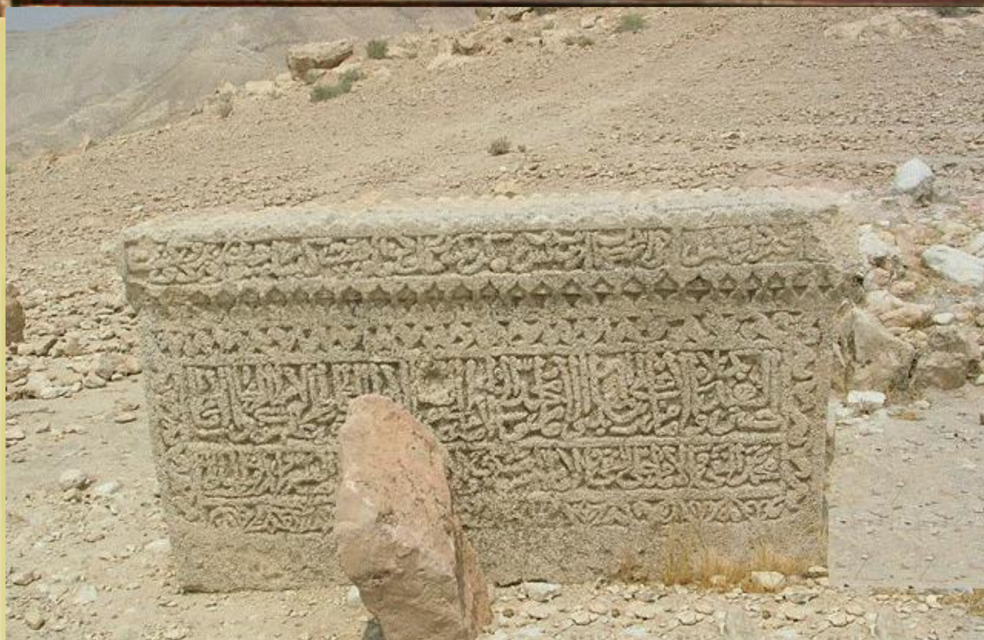

نحوه دفینه گذاری در دوره سامانیان و صفاریان:

شیوه اول : این نوع دفینه اغلب در چشمه هایی بنام لیث دفینه گذاری می شد. بدین طریق که در کنار چشمه ها سنگ صندوقی تعبیه می کردند و زیر سنگ یک خمره دفن می کردند. اغلب عمق دفینه بیش از ۲ زرع نبود.

نکته: دقت شود که سنگ اغلب سنگ های صندوق مربوط به دوره اسلامی بوده و باید کامل و چهار تراش باشد و روی آن یا خط نوشته یا تضعین شده باشد در این صورت است که میتوان به آن سنگ صندوق گفت نوشته هایی به خط کوفی یا عربی در سرتاسر دور سنگ وجود دارد. این نماد مفهوم قبری مهم را میدهد دارای اموال همان شخص فوت شده است و در زیر خود صندوق قرار دارد اول به قبر بر میخورید و باید دید به چه دوره ای بر میگردد چون قبرها باهم از نظر تاریخ و جای گذاری اموال متفاوت هستند

شیوه ۲: اغلب در چشمه هایی که به نام لیس هستند سنگ قرمز رنگ که نشانه هم داشت دفینه را در زیر سنگ یک

خمره سکه بود دفن می کردند.

نکته: توجه داشته باشید که منظورمان از کنار چشمه ها این است که سنگ های نشانه در کنار چشمه ها اغلب در سر چشمه ها

یا در قسمت وسط چشمه ها یا در انتهای چشمه ها با رعایت فواصل مختلف که اغلب با شیوه اعداد فرد بود گذارده دفن

می شد سمت پایین برای درک بهتر توضیحات اضافی را در مورد دفینه موجود در چشمه ها در قسمت ذیل آورده ایم.

شیوه ۳: اغلب سلطان زادگان سامانی بدین گونه دفن گشته اند که سه سنگ بالای هم کار گذاشته شده اند سنگ وسط

کوچکتر بوده و دو نشانه دارد زیر آن از سمت مشرق به سمت پایین ۵ ارش کاویده شده و به دخمه ای رسیده است

و در آن دخمه سلطان زاده های سامانی بودند که دفینه آنها اغلب بازوبند، شمیر و جواهرات بوده است.

نکته: پس نوع آیین تدفین مربوط به این دوره می توان نتیجه گرفت که اغلب قبر بزرگان در دخمه ها یا زاغه ها بوده

و متاثر از فرهنگ قبل از اسلام ایرانیان می باشد. البته بقعه ها در دوره اسلامی جانشین دخمه ها شده است. البته

برای کشف چنین قبرهایی باید به اسامی مکان ها و تاریخ شهرها مراجعه کنید. قسمت ذیل نوع دفن دفینه در چشمه های

دوره اسلامی را یادآوری می کنیم.

دفینه یابی در رودخانه ها و چشمه ها ی آب :

در این قسمت دفینه هایی که در چشمه ها (برای درک بیشتروبهتر مخاطبین)دفن شده است توسط اساتید علوم باستان و دفینه یابی ارائه می شود.

از چشمه ها جزء قدیمی ترین آثارها و پرکاربردترین محل برای مخفی کردن دفینه ها در باستان یاد شده . مردم از آب به عنوان آشامیدن , حمام کردن خاصیت های درمانی که اکثر چشمه ها داشتند استفاده میکردند و همین باعث میشد که اهمیت زیادی در گذشته داشته باشد و باعث معروفیت آن چشمه میشد هر چقدر چشمه معروف تر مورد استفاده بیشتری میان قبایل قرار می گرفت پس جای خوبی برای مخفی کردن دفینه ها

در کنار آن بود چون کاملا شناخته شده بود و شخصی که اموال خود را در اطراف

آن مخفی میکرد خیالش راحت بود که مکان را از یاد نمیبرد و در قدیم هم مکانی را

نداشتند که اموال خود را از گزند دشمنان و راهزنان و... در امان نگه دارند پس شروع

به دفن ثروت خود در این مکانهای معروف میشدند . همه چشمه ها طبیعی نیستند و

تعدادی از آنها به صورت دست ساز طراحی میشدند . ما چشمه ها را به دو دسته تقسیم

میکنیم طبیعی و غیر طبیعی و یا همان دست ساز .

چشمه های طبیعی که خود جوش و به صورت طبیعی از دل زمین بیرون می آمدند

و هیچگونه دستکاری در آن نشده بوده پس قضیه آن در علم فنون دفن دفینه کاملا

متفاوت با دست ساز بوده است و برای مخفی کردن دفینه از اطراف آن استفاده میشده .

۱- به صورت سنگی بالا و پایین سر چشمه که رنگ آن کاملا متفاوت با رنگ سنگ

های دیگر بود . معمولا به رنگ اوخرایی و یا کبود بود که دفینه زیر آن قرار میگرفت .

۲- به صورت تپه ای کوچک یا بزرگ که دفینه داخل این تپه جاساز میشد .

۳- به صورت تک درختی در کنار چشمه که باز دفینه زیر درخت قرار میگرفت .

۴- به صورت چند درخت که دفینه بین نزدیکترین درخت به چشمه قرار میگرفت .

۵- به صورت تنور به شکل سه ضلع و یا ستاره داوود که دفینه در نوک مثلث و یا تنور

سوم قرار میگرفت .

اینها در کنار چشمه های طبیعی بود حال میپردازیم به چشمه های دست ساز

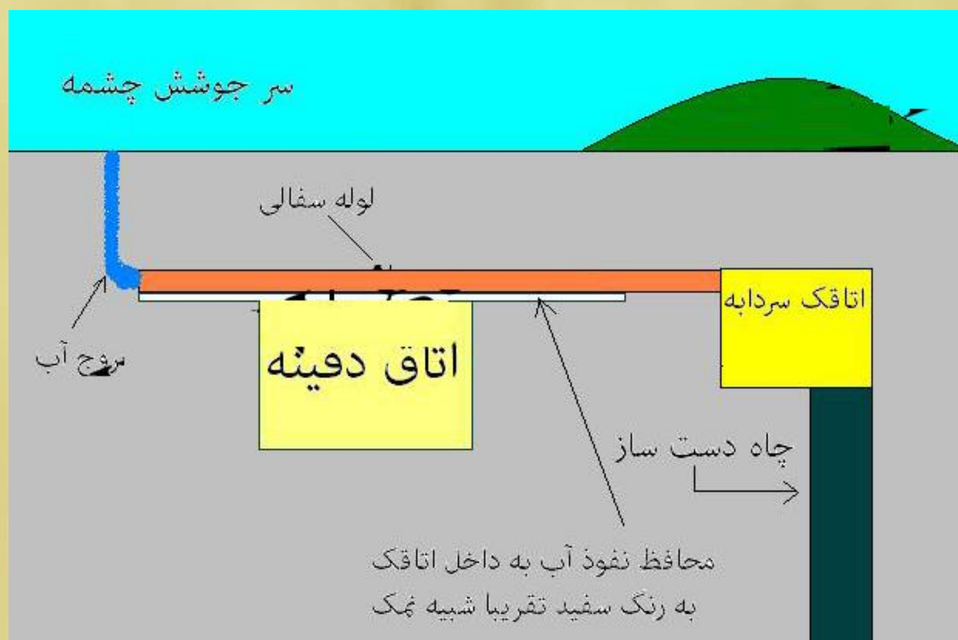

_ چشمه های دست ساز به چشمه هایی گفته میشود که تفاوت بسیاری با چشمه های طبیعی دارند و با حفاری کردن در چشمه آب آن خشک میشود و یا به صورت قل قلی و یا تایمی آب آن کم و زیاد میشود . این نوع چشمه ها دست ساز هستند که طراحی خاصی در آن بکار رفته از بعضی از این چشمه های دست ساز به عنوان محل نگهداری غذا استفاده میشده و از بعضی هم محل نگداری دفینه ساختار آنها به این صورت بود که چاهی عمیق را حفر میکردند و قبل از اینکه به آب برسند در وسط آن اتاقکی راطراحی میکردند و اتاق را به صورت پلمپ درست میکردند و فقط یک سوراخ در اتاقک ایجاد میکردند و از سوراخ لوله های سفالی به هم متصل میکردند آب را جهت میدادند حال در پایین بنده عکسی را که بهتر بتوانید متوجه شوید .

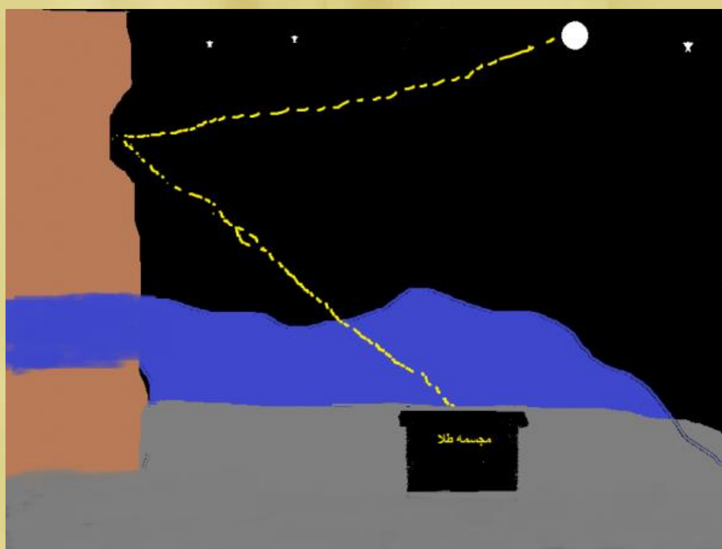
حال که آب را مسیر میدادند کف چاه را باز میکردند و آب که از زمین جوش میزد به داخل چاه دست ساخت با فشار به بالا می آمد و چون در مسیر چاه اتاقک دست ساز

وجود داشت به صورت سردابه عمل میکرد و در آن جمع میشد و با فشار از داخل لوله های سفالی به هر مسیری که خواستند آن را انتقال میدادند و برای همین است که وقتی این چشمه ها را دست میزنید خشک میشوند چون یک بار این اتاق که چشمه برای اولین بار جوش زده هواگیری شده و وقتی سر چشمه دست میخورد داخل دالان هوا نفوذ میکند و چشمه کاملا غیر فعال میشود تقریبا شبیه کار روبین و یا موتور آب کشاورزی میباشد که وقتی هوا میگرد آب را بالا نمیکشد .

حالا محل دفن دفینه را در عکس به شما نشان میدهیم . در ضمن شما در اکثر چشمه ها میبینید که از داخل چشمه سفال شکسته و یا حتی هسته های میوه ها بالا میزنند این برای همان چیزی که بنده در بالا گفتم است .

مورد اول موردی است که در گلینه چشمه بار نیست ..پس از کجا بفهمیم در این موارد تابش نور ماه مکان هدف را نشان میدهد دقیقا در نیمه ی شب چهاردهم ماه که قرص ماه کامله نوری به طاقچه اینه ای درون کوه میتابد و به درون اب جلوی چشمه انعکاس داده میشود که مکان این انعکاس مکان بار می باشد که در محفظه ای سنگی با درپوش جاسازی شده فقط ماه شب چهاردهم مکان رو به ما نشون میده گرنه نمیشه فهمید تنها راه در آوردنش این است که باید به مسیری دیکر هدایت کنیم.

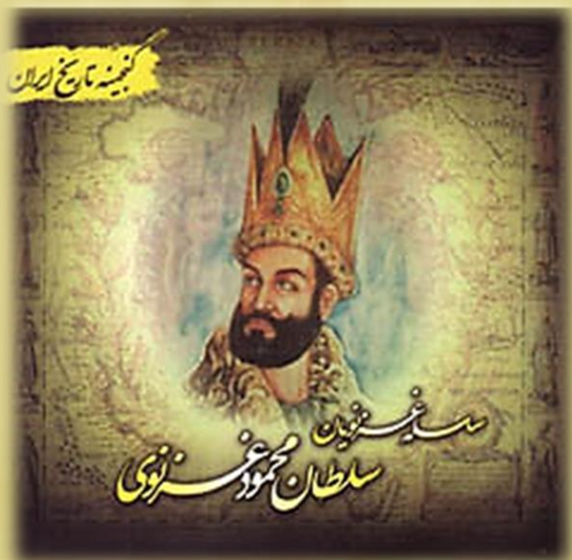
این دو مورد هم دقیقا در زیر شر شر اب چشمه قرار دارند یکی که بیشتر در مجاورت قلعه ها هست موردی است که سنگ یشمی دقیقا در زیر شرشر اب تعبیه شده به طوری که نصفش داخل زمین و نصفش بیرون زمین است و از بالای جشمه قابل رویت است و در زیر سنگ یشم هم که سرباری محسوب می شود محفظه ای هست که درون مجسمه یا دیگ سکه است و بعدی دیگ پر از سکه که کمی در زیر خاک قرار دارد

و سنگی رویش هست.

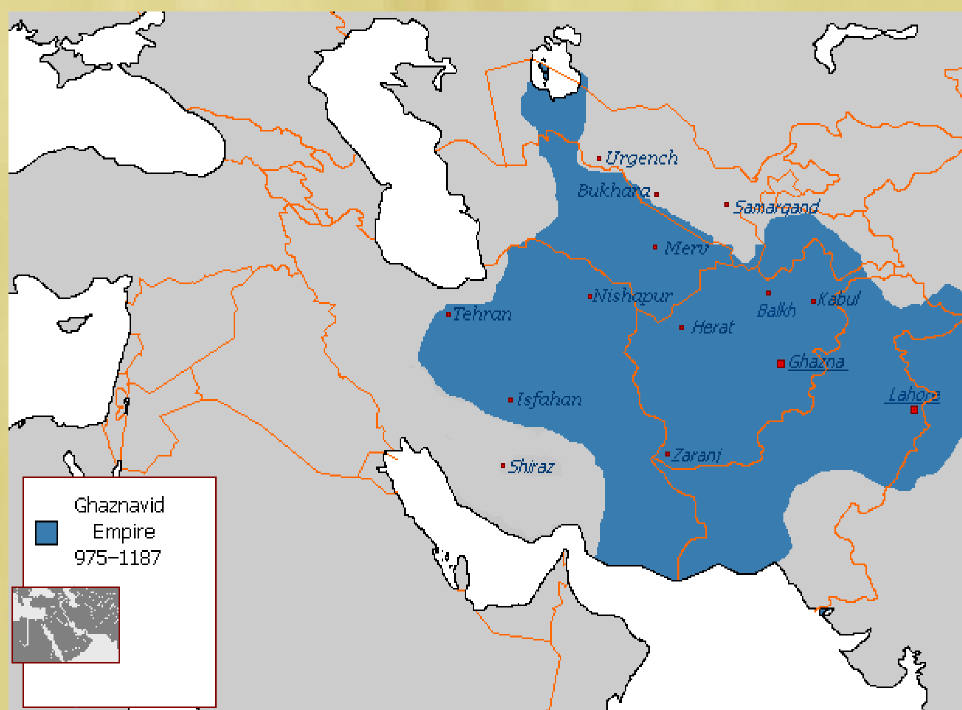
حکومت غزنویان در ایران:

دولت غَزنَوی یا غزنویان (۹۷۵–۱۱۸۷ م.) (۳۴۴ ه.ق. - ۵۸۳ ه.ق.) یک حکومت ترک تبار و مسلمان در بخشی از شرق خاورمیانه و جنوب آسیای میانه بود.اما به عنوان مروج و ناشر اسلام مورد توجه و تایید خلافت عباسی بود. شهرت این حکومت در جهان، بیشتر به خاطر فتوحاتی است در هندوستان انجام داده‌است. از آنجا که غزنویان نخستین پایه‌های شهریاری را در شهر غزنین آغاز نمودند به غزنویان نامدار شدند. بنیانگذار این دودمان سلطان محمود غزنوی بود. پدران او از خانات ترک بودند در خراسان می زیستندنام‌آورترین شهریاران این دودمان سلطان محمود و پسرش سلطان مسعود بودند.

پس از سلطان مسعود این دودمان رو به ناتوانی گذارد و چندی بستر حوزه فرمانرو به بخش‌هایی از هندوستان و افغانستان کنونی محدود شد. حکومت غزنویان هند از نظر هنردوستی و توجه به شاعران فارسی‌سرا از اهمیت بالایی برخوردار است.

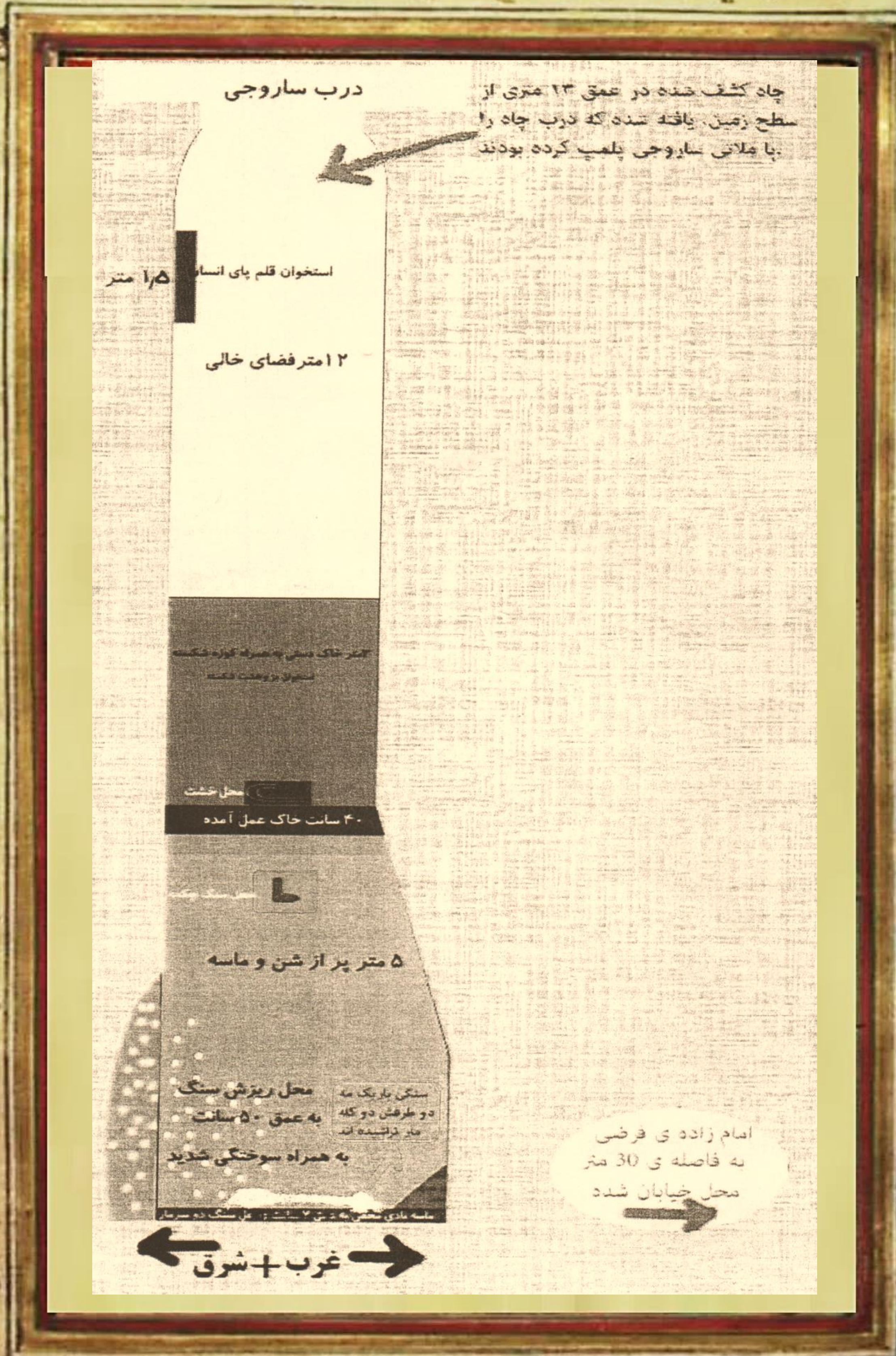

نحوه دفینه گذاری گنج در دوره غزنویان:

قبل از توضیحاتی در مورد نحوه پنهان کردن گنج و دفینه گذاری عرض کنیم که باید در نشانه هایی که مربوط به دوره اسلامی است توجه داشته باشید که نشانها وطلسمات و تله ها در اولویت دوره قبل از اسلام مثل دوره بیزانسی و رومی هستند و بعد نباید از اینگونه خطرات دوره اسلامی غافل بود.

باید توجه داشت اکثر نشانه هایی که در کنارنشانه دیگری قرار گرفته اند , اخطار اولیه محسوب گشته و به ما می گوید ادامه کاوش منجر به مرگ خواهد شد این قبیل تله ها ببشتر توسط یهودیان مورد استفاده قرار گرفته است ولی نباید از این موضوع غافل شد که این تله ها توسط مسلمانان نیز مورد استفاده قرار گرفته که مشهورترین آنها مربوط به دوره غزنویان می باشد. شایان ذکر است که دزدان و راهزنان قدرتمند نیز از تله ها استفاده زیادی نموده اند.

مثال : در شکل زیر ورودی دفینه ای , متعلق به دوره غزنویان را می بیند که دارای تله و طلسم می باشد.

درب ساروجی
چاه کشف شده در عمق ۲۳ متری از
سطح زمین. یافته شده که درب چاه را
با ملاتی ساروجی پلمپ کرده بودند.
استخوان قلم پای انسان
۱٫۵ متر
۱۲ مترفضای خالی
محل خشت
۴۰ سانت خاک عمل آمده
۵ متر پر از شن و ماسه
محل ریزش سنگ
به عمق ۵۰ سانت
به همراه سوختگی شدید
امام زاده ی فرضی
به فاصله ی 30 متر
محل خیابان شده
غرب+شرق

شیوه دفینه گذاری اول: این نوع دفینه ها اغلب در بالای کوه ها که بصورت سنگ چین بود و یک طرفش بصورت پرتگاه بود ساخته می شد و دفینه که اغلب شامل جواهرات دوره سلطان محمود غزنوی بود پنهان می کردند.

توجه: دقت کنید اغلب طلسمات و تله ها بویژه تله های دفینه های دوره اسلامی مربوط به دوره غزنویان بر می گردد شما در این مرحله باید توسط یک استاد اهل فن تله را تشخیص و سپس خنثی کنید. در غیر اینصورت خدای ناکرده ضررهای جانی و مالی در پی خواهد داشت.

طریقه دوم: این نوع دفینه گذاری اغلب در تپه هایی که روبروی امامزاده ها بود بدین گونه دفینه گذاری می شد که ۲ قبر و یک سنگ سیاه روی تپه در نظر گرفته می شد و دفینه که شامل خمره سکه بود در زیر سنگ پنهان می گردید.

نکته مهم: بهترین گزینه برای یافتن همچنین دفینه هایی کنترل چشمه ها و درختان قدیمی در اولویت و در روی تپه ها سمت مغرب و مشرق در اولویت هستند.

شیوه سوم: اغلب در حمله چنگیز خان سلطان محمود غزنوی تمامی دارایی و خزانه خود را در زیر زمین حرم خانه دفن کرد و این مکان را از طرف عمارت خانه که بصورت تپه است مشهود است. اگر وسط تپه کاویده شود به ازای ۳ زرع به سنگچین رسیده شود که خزانه خانه آنجاست. در آن تپه شیر سنگی بود که به سمت قبله نگاه میکرد.

توجه: این نوع دفینه چون سنگین بوده بهتر است خزانه گوییم و به احتمال بالای ۸۰ درصد این نوع خزانه ها توسط حکومت ها یا افراد دولتی یا نظامی یا حتی دزدان و ... تخلیه گردیده باشد. این مورد فقط جهت کسب اطلاع بیشتر عرض گردید.

شیوه ۴: در اغلب قلعه خرابه کبری (منظور که احتمال یقین تخریب گردیده است) سمت مشرق قلعه تپه

می ساختند وسط تپه گچ و آجر پیدا شده سپس به یک خمره سلطان محمود رسیده می شود.

توجه: منظور ما قلعه های گبری و قلعه گبریان همان قلعه های قبل از اسلام بوده و برای درک و شناخت بیشتر این قلعه ها با نقشه امپراطوری غزنویان مراجعه کنید که در قسمت های مذکور شرح حالش گذشت و در مرحله حفاری ملات گچ و آجر که خمره را با آن پلمپ کرده اند خواهید رسید.

گنج بت خانه ها و سلطان محمود غزنوی:

روایت است که چون سلطان محمود غزنوی به غزو مشغول شد، سعی بسیار در گرفتن ولایت سومنات نمود و در سنه چهار صد و شانزده در یازدهم شهر ذیقعدة الحرام به آن ولایت رسید؛ چنانچه پنجاه هزار نفر از لشکر هندیان مقتول شد و فتح از برای سلطان میسر نشد. [هندوان به درون سومنات شده، گریه و زاری مینمودند و از آنجا بیرون آمده میجنگیدند تا همگی کشته شدند و شمار کشتگان از پنجاه هزار، فراتر شد. و چون سلطان آن بت بدید، در شگفت ماند و دستور داد آن بتخانه را غارت کردند و گنجینه های آن را ربودند. و در آن بتهایی زرین و سیمین و پرده هایی گوهرآویز یافتند که هر یک را بزرگانی از هند فرستاده بودند.

بهای آنچه از بتخانه ها بدست آورد بیش از ۲۰۰۰۰ دینار بود که چهل کرور باشد. پس از آن، سلطان در باب آن بت، با امنای دولت خود مشورت نمود و از سبب آنکه این بت در هوا، بدون اتصال به جهتی ایستاده، سؤال فرمود. بعضی گفتند که این بت به زنجیرهایی بسته شده و زنجیرها به سحر و چشمبندی، از نظرها پنهان است. پس، سلطان فرمود که نیزه از اطراف و جوانب او گردانیدند. چیزی مانع آن نیزه نشد. معلوم شد که آن بت به چیزی بسته نشده است. بعضی دیگر از حاضران به سلطان عرض نمودند که گمان ما آن است که این گنبد را از سنگ آهن ربا ساخته اند و پیکر این بت، از آهن است و چنان تعبیه شده که جمیع اطراف از سنگ مغناطیس است در قوه واحد میباشند و این پیکر در وسط، به این جهت معلق مانده

حکومت آل بویه در ایران:

آل بویه یا بوییان یا بویگان، (۳۲۰-۴۴۷ ق / ۹۳۲-۱۰۵۵ م) از دودمان‌های دیلمی زیدی مذهب ایرانی پس از اسلام است که در بخش مرکزی و غربی و جنوبی ایران و عراق فرمانروایی می‌کردند و از دیلم در لاهیجان گیلان برخاسته بودند.

دفینه گذاری در دوران آل بویه :

طریقه اول دفینه گذاری : نشانه شمشیر در راه های قدیمی آل بویه گذارده می شد، در این حالت دفینه دقیقا زیر سنگ

بوده و شما باید سنگ را برگردانید و تا ۳ ارش زیر سنگ را بکاوید به دفینه که شامل خمره سکه است خواهید رسید.

طریقه دوم : اغلب در پله مسجدهای قدیمی که مربوط به این دوره است می توانیم دفینه ای یافت کنیم که آن هم

برای خرج و تعمیر مسجد مورد استفاده قرار می گرفت. اغلب زیر پله باید ۴ ارش کاویده شود.

نکته : توجه کنید که یا روی یا کناره های پله علامت یا نشانه های خاصی گذاشته می شد یا رنگ سنگ فرق می کرد.

حکومت سلجوقیان در ایران:

سَلجوقیان (سَلاجقه، آل‌سلجوق)، نام دودمانی ترک‌تبار بود که در سده‌های (۵ و ۶ هجری؛ یازدهم و دوازدهم میلادی)، بخش‌های بزرگی از آسیای غربی و ایران فرمانروایی داشتند.

سلجوقیان در اصل غزهای ترکمان بودند که در دوران سامانی اطراف دریاچه خوارزم (آرال)، سیردریا و آمودریا می‌زیستند.

سلجوقیان که به اسلام رو آورده بودند، پس از ریاست سلجوق بن دقاق، نام سلاجقه را به خود گرفتند و به سامانیان در مبارزه با دشمنانشان بسیار یاری کردند. پسر سلجوق به نام میکاییل که بعد از مرگ او ریاست این طایفه را در دست داشت، چندین حکم جهاد برای مبارزه با (به قول مورخان) کافران صادر کرد.

میکاییل سه پسر داشت به نام‌های بیغو، چغری و طغرل. این قبیله که یک بار در زمان سلجوق بن دُقاق به دره سیحون کوچیده بودند، بار دگر بعد از مرگ سلجوق به سرکردگی سه پسر زاده‌اش به نزدیکی پایتخت سامانیان کوچیدند. اما سامانیان از نزدیکی این طایفه به پایتخت احساس خطر کردند؛ بنابراین سلاجقه بار دگر از روی

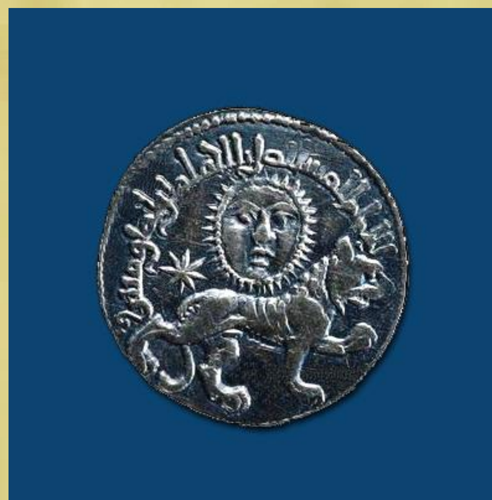
اجبار بار سفر بسته و به بغرا خان افراسیابی پناه بردند. این حاکم از سر احتیاط، طغرل پسر بزرگ را زندانی کرد. ولی طغرل به کمک برادر خود چغری از زندان رهایی پیدا کرد و با طایفه خود به اطراف بخارا کوچیدند.

در سال ۴۱۶ هجری ترکان سلجوقی به ریاست اسرائیل بن سلجوق برادر میکاییل دست به شورش زدند. اما سلطان محمود او را گرفت و در هند زندانی کرد. از طرف دیگر گروهی از یارانش دست به شورش زدند.

دورهٔ سلاجقه شامل تمام مدّتی است که بشکست سلطان مسعود غزنوی تا کشته شدن طغرل سوم (۵۹۰) قرار دارد. دمدّت که بیش از یک قرن و نیم طول کشید، سلاجقه و اتابکان و امرای آنان بر بخش مهمّی از جهان حکومت و امارت کردند خصوصاً در دورهٔ درخشان ملک شاه سلجوقی، دولت آل سلجوق به اوج قدرت و ترقّی و تعالی فرهنگی و ادبی خود رسید. سلاجقه با سرعتی تمام توانستند قلمرو حکومت و فتوحات و کشورگشایی خود را تا سواحل مدیترانه و سحدّات امپراتوری روم شرقی در آسیای صغیر و حدود تصرّفات خلفای فاطمی گسترش د و بسال ۴۷۰ هـ.ق. حکومتی جهانی و امپراتوری زمان را بوجود آورند، این فتوحات گسترش حکومت و فتح پیروزی های آنان تا پایان پادشاهی ملکشاه سلجوقی (۴۵۵-۴۸۵) ا یافت، بالاخّص در زمان پدرش الب ارسلان که قلمرو حکومت وسیع سلجوقی را اداره می کرد و با ایجاد تشکیلات منظّم و مرتّب بر قدرت این خاندان افزوده گردید و به می توان گفت تنها سلسله ای

که بعد از اسلام در مشرق زمین حکمفرمایی کرد و ممالک اسلامی را یک فرمان و دولت و حکومت واحد درآورد سلسلهٔ سلجوقی است مخصوصاً در زمان پادشاه ملکشاه، قلمرو دولت سلجوقی بمنتهای وسعت و عظمت خود رسید چه از حدّ چین تا مدیترانه و از شمال تا حدّ خوارزم و دشت قبچاق و ماوراء یمن به نام او می خواندند و امپراتور روم شرقی و امرای عیسوی گرجستان و ابخاز باو خراج می دادند. در عصر این پادشاه بسیاری از شهرهای بالاخص شهر مرو و اصفهان، از مهمترین باشکوهترین شهرهای دنیا و یکی از آبادترین آنها بشمار می رفت، و از همین سلسله، آثار مهم تاریخی در این شهرها بجای مانده است. پس از فوت ملکشاه بین فرزندان و اخلاف وی اختلافی ظاهر گشت و کار اداری حکومت این خاندان مختل گردید و کار عمدهٔ آنان به تفرقه و افتراق کشانیده شد و بر ضعف حکومت سلاجقه و جانشینان ملکشاه افزوده گردید و هر یک از اخلاف و بازماندگان خاندان سلجوق در نقطه-یی، رایت استقلال و حکومت خود مختاری بر افراشت خصوصاً اسارت و شکست سنجر موجب گردید که مدّعیان حکومت سلاجقه، قدرتی بدست آوردند از آن جمله اتسز خوارزمشاه اساس و پایه حکومت خود را در خوارزم و جورجانیه پایتخت دیار استوار کرد. بطور کلّی با حکومت اتابکان، در عراق و فارس و بازماندگان سلسلهٔ غزنوی و ادامهٔ حکومت خود در لاهور و سند تسلّط آل خاقان یا آل افراسیاب (ایلک خان) بر قلمرو دولت سامانی و بالاخره قتل طغرل سوم و طغیان محمد خوارزمشاه و جنگ او

با خلیفه بغداد و عدم موفّقیت وی، سرانجام حکومت این خاندان و بازماندگان آنان بدست تاتار از میان رفت ولی پایگاه و جایگاه اصلی حکومت این خاندان (آل سلجوق) و با توجّه به تمام حوادث و پیش آمدها که مدّت دو قرن بطول انجامید و سکّه و خطبه به نام این خاندان و بازماندگان این سلسله رواج داشت. سلجوقیان، بعد از دیلیمان، غزنویان سنی مذهب قدرت را در دست گرفته و همچون دیلمیان، خلیفه را تحت نفوذ و اختیار خود قرار دادند. ترکان سلجوقی جریان اشعری گری را تقویت نمودند. خلیفه (القائم بامرالله) به طغرل سلجوقی لقب سلطان المشرق والمغرب و رکن الدوله و یمین امیرالمؤمنین اعطا کرد. طغرل بک در سال ۴۵۰ق. وارد بغداد شد و آخرین بازماندگان آل بویه را برانداخت.

بدین ترتیب به بیش از یک قرن حکومت آل بویه پایان داد . وزیران مشهور سلجوقیان، خواجه نظام الملک طوسی(عمید الملک کندری، در تثبیت قدرت این خاندان نقش

ویژه ای داشت دولت سلجوقی پس از مرگ ملکشاه گرفتار تجزیه شد. نزاع بین بر کیارق و محمود، فرزندان ملکشاه، با پیروزی بر کیارق خاتمه یافت اما مدتی بعد، بین او و برادر دیگرش، محمد، نزاع درگرفت که جنگ های طولانی در برداشت و در نهایت، به تجزیه حکومت سلجوقیان انجامید.

پس از برکیارق، سلطان سنجر در طی ۶۲ سال امارت و سلطنت، توانست عظمت سابق را به سلجوقیان بازگرداند. وی در اواخر عمر به دست غزان اسیر شد و با مرگ وی قدرت سلاجقه رو به افول رفت. شعبه های مختلف سلجوقیان طول حیات این سلسله، موفق شدند حدود صد سال بر ماوراءالنهر و توران، ۱۲۸ سال در خراسان و ۱۶۱ سال در عراق حکومت کنند.

دفینه گذاری در دوره سلجوقیان:

شیوه اول: در غسالخانه امامزاده هایی که هستند ۴ دربی که اغلب درب سمت شمال قرار داشت, با فاصله ۹۰۰۰ قدم قبری وارا ونه می گذاشتند و دقیقا سمت پای آن قبر یک تپه سفید رنگی بصورت ریخته درست می کردند که دفین ه دقیقا در وسط تپه و به عمق ۱.۵۰ ذرع بوده و دفینه هم شامل سکه سلجوقیان بود.

طریقه دوم: در کنار امامزاده ها اغلب درخت شمشاد را در نظر گرفته که اغلب در پشت امامزاده ها بود و میان ۴ درخت دفینه را دفن می کردند که خمره دفینه آن بوده و مربوط به ملکشاه بود.

طریقه سوم: در چشمه های خونی اغلب در داخل چشمه مکانی را در نظر گرفته و یک لوح را در آنجا دفن می کردند

و دقیقا یک دیگ زیر آن لوح پنهان می کردند.

نکته مهم : دقت کنید این لوح می تواند از جنس سنگی، فلزی یا از جنس پوست باشد و به ما نحوه استفاده از آن مال

یا اشاره به نقاط دیگری از دفینه ها یا محل گنج نیز داشته باشد پس بسیار مهم بوده و باید توسط استاد فن رمزگشایی شود.

شیوه ۴: در بعض کوه ها که به رنگ سفید است و مثل مرمر می باشد، در این صورت ۷ سنگ مثل قطار شتری است راست راست و عقب آنها یک تخته سنگ بزرگ سیاه رنگ وجود دارد، قبله سنگ را ۹ زرع بکاوید، دخمه ای پیدا شود و خزانه آن مربوط به دوره سلجوقیان است.

شیوه ۵: دفینه های مربوط به دوره تیموری و سلجوقی، در کنار دره ها چشمه آبی خواهد بود و دقیقا جایی که آب دره سرازیر میشود چند درخت کهنسال (عمدتا چنار) وجود خواهد داشت، روبروی چشمه درب ورودی غار خواهد بود که درب آن را با سنگچین مسدود کرده اند و دفینه داخل غار است.

شیوه ۶: اغلب دفینه ها یا بهتر است بگوییم خزانه ها که در حمله اعراب به ایران دفن شدند در دوره سلجوقی و در زمان طغرل شاه در مکانهای مخصوصی پنهان گردیدند. یکی از این شیوه ها بدین قرار است. بالای بعضی مکانهای غاری تعبیه می کردند و اغلب درخت جنگلی بزرگ دم ورودی غار می گذاشتند تا استتار شود و زرع عقب غار پله می خورد و دفینه داخل غار گذارده می شد و وسط غار نیز چاهی می ساختند و روی چاه را یک زرع خاک می ریختند

وته چاه نیز یک اتاقکی مخفی درست کرده و در نهایت ورودی غار را با سنگهای بزرگ سنگچین می کردند.

شیوه ۷: اغلب در حمله چنگیزخان سلطان محمود غزنوی تمامی دارایی و خزانه خود را در زیر زمین حرم خانه دفن کرده و

این مکان را از طرف عمارت خانه که بصورت تپه است مشهود است. اگر وسط تپه کاویده شود از ای ۳ زرع

به سنگچین رسیده شود که خزانه خانه آنجاست. در آن تپه شیر سنگی بود که به سمت قبله نگاه میکرد و وردی دیگر دفینه از

سمت قبله نیز می تواند باشد.

نکته: دقت داشته باشید که این شیوه جزو بخصوص نسخ مربوط به یک منطقه بوده و خزانه می باشد همانطوری که شیر

بعنوان یکی از نشانه ها و علامتهای خزانه و بارهای سنگین عنوان شده است که دارای تله های سنگین و حتی

طلسماتی نیز خواهد بود. پس شیر هم جزو نشانه های نظامی و هم جزو نشانه های نسخه ها می باشد و باید توسط اساتید فن

رمزگشایی شود.

شیوه۸: در تپه هایی که جلوی کوه سمت قبله بالا سرآبادی سرتپه سنگ سفید نشانه دارد می گذاشتند راست سنگ تپه سفیدرنگی کوچکی بود، تپه از سمت راست به سمت مرکز تپه کاویده شود به سنگ کبود رنگی رسیده می شد و بعد از آن راهی باز می شد که داخل تپه می شد و خمره سکه های طغرل شاه وجود داشت.

شیوه۹: خزانه سلطان سنجر و طغرل شاه سلجوقی بدین گونه دفن شده است که از چاهی که آب شیرین دارد و خرابه گشته است میله چاه سمت مشرق از سنگ صورت آدم نقشی است که از پشت همان سنگ به خزانه منتهی می شود و به زیر کوه می رود. دارای تله ها و طلسمات سنگینی نیز می باشد.

نکته: دقت کنید این جزو یکی از نوادرین نسخه ها بود که به از طریق چاه به خزانه منتهی می گردد و دقیقا همان مطلبی که در مباحث قبلی و بحث های اموزشی بدان ها اشاره کرده بودیم. اگر همچین موردی نیز در منطقه شما دیده شده یا

دیده شد باید بعد از برداشتن سنگ به یک مسیر تونل مانندی که به اتاقک ختم می شود برسید, در مسیر تونل باید خیلی

مواظب باشید چون اکثر تله ها را در راه مسیر کار می گذارند بویژه تله های نیزه, مکانیکی و چاه... که بهتر است

کسب اطلاعات بیشتر به مباحث فصول قبل مراجعه نمایید.

شیوه ۱۰: بعضی از کوه ها اول آتشکده داشتند که بعدها به بتخانه و سپس در زمان طغرل شاه به زاغه و دخمه مبدل شدند.

اغلب در زمان سلجوقی مردگان سلطنتی و پادشاهی را در دخمه ها که زیر عمارت بودند دفن می کردند که اکثرا با آجر

گنبد پوشی کرده و اماناتی را در صندوقی از چوب توت و دفینه جواهرات را زیر همان صندوق نیز دفن می کردند.

شیوه ۱۱: در بعضی از برج های مربوط به دوره سلجوقی بویژه دوره طغرل شاه بعضی قبرهای وزیری دفن می کردند داخل

قبر دفینه پنهان می کردند.

شیوه ۱۲: در بعضی از برج های قدیمی مربوط به دوره سلجوقی اغلب خرج سپاه و خرج تعمیر برجک دقیقا در کف برج ۴ پنهان می کردند و از آنجا به راه مخفی زیرزمینی و به یک اتاقکی ختم می شد که اموالی از سکه و غیر سکه وجود داشت.

عقاب دو سر نیز جزو یکی از نشانه های سلجوقیان می باشد که در زمانهای قدیم در میادین شهرها بعنوان نماد قدرت بود.

شیوه تدفین مردگان در دوره سلجوقی:

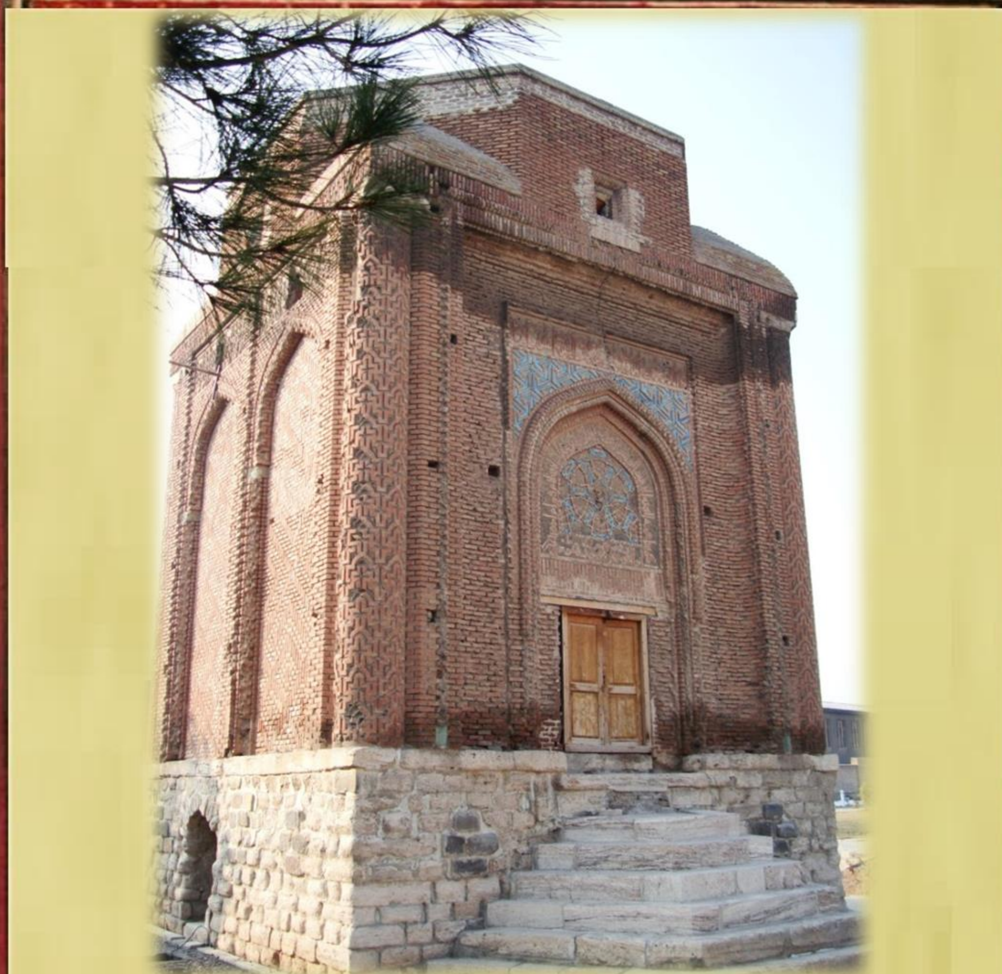

کتیبه منبت کاری شده بخشی از صندوق قبر یکی از بزرگان سلچوقی

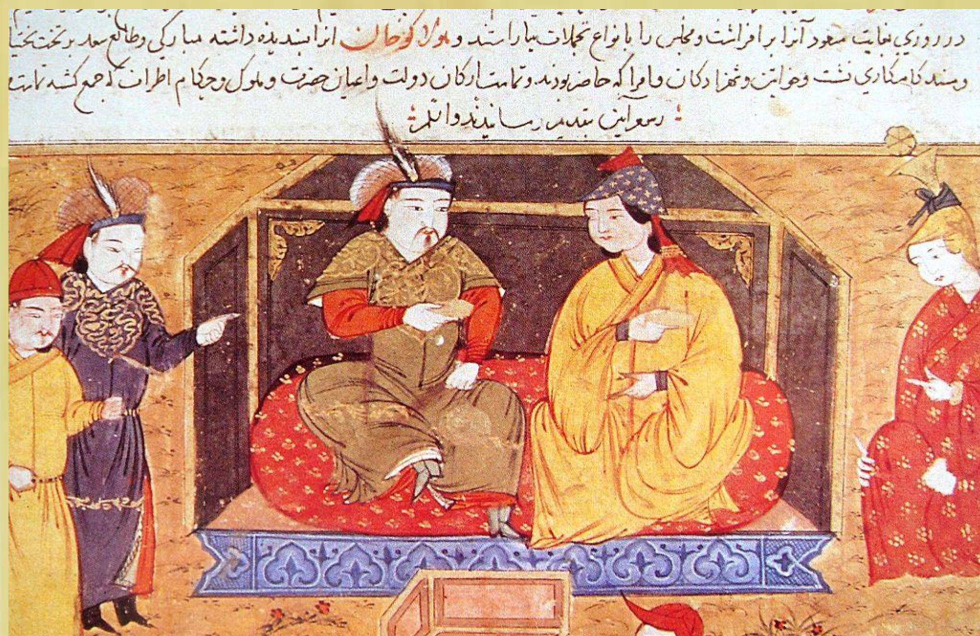
سیر تحول نمادها و نقش های پرندگان در ادوار آل بویه و سلجوقی:

سیر پیشرفت	ترکیب بندی			نقشمایه (پرندگان و موجودات افسانه ای بالدار)			منسوجات		دوره
	توضیحات	سازماندهی	نقشمایه	توضیحات	ساختار نقش	نقشمایه ها	توضیحات	پارچه	
تداوم سنت ساسانی	تداوم ترکیب بندی ساسانی/ مدالیون‌های دارای نقشمایه متقارن/ عدم تطابق شکل پرنده سان و شکل دایره حامل/ ترکیب شدن با حیوانات دیگر			تداوم نقوش ساسانی / تداوم سنت تصویری ساسانی، نمای جانبی / نقوش دارای ابعاد بزرگ و ظریف / تداوم سنت نمادپردازی			پارچه سبک شوش ، بافته شده در بیزانس، ۴-۳ هجری قمری		دوران آل بویه ۳۲۰-۴۵۴هجری
تغییر در شیوه ترسیم پرنده ترکیب بندی آزاد و بدون کادر حامل	ترکیب بندی متقارن ساسانی بدون کادر حامل/ ترکیب پرنده شکارگر با حیوان/ تغیر ابعاد نسبت پرنده و درخت زندگی نسبت به سنت ساسانی			حضور شکل جدید پرنده طاووس/ تغیر ابعاد پرنده / تغییر شکل ترسیم بال‌ها/ تطابق نقشمایه دم و شکل اندام / مضمون پرنده شکارگر			پارچه طاووس شکارگر و درخت زندگی، دارای کتیبه با نام سعید بن ابوخیثم حارثی ۳۹۳ هجری قمری		
تغییر در شیوه ترسیم اجزای بدن حیوان پرنده‌سان	تداوم سنت ترکیب بندی ساسانی/ تغییر در شکل اجزای ترکیب‌بندی			حیوانات اساطیری، تغییر در سنت تصویری ترسیم بال ها، تأکید بر شکل شانه بال و تفکیک آن / تغییر سنت تصویری و افزایش ظرافت / طراحی خطی اجزاء			پوشش قبر ، پارچه دورو، مکشوفه از ری		
تلاش برای تطبیق فرم پرنده و کادر/ طراحی حلقه سینه	تداوم سنت ترکیب بندی ساسانی/ تلاش برای تطبیق شکل ها و کادر از طریق تغییر شکل بخشی از شکل دم			تغییر در سنت تصویری پرندگان / تغییر در طراحیشکل بال/ تغییر در ترسیم اجزای پرنده برای تطبیق با قاب تصویر/ شکل حلقه سان روی سینه			پوشش قبر ، پارچه دورو، مکشوفه از ری / ۳۹۴ هجری قمری		

تطبیق هندسه فرم و هندسه کادر زمینه/	تداوم تطابق شکل و قاب، انطباق ساختار هندسی اجزا برای انطباق شکل و قاب / فعل و انفعال میان ظاهر پرنده و قاب پایه/ تغییر شکل کادر پایه/ توجه به فضای منفی			پیشرفت در طراحی اجزای پرنده/ انطباق شکل ها با ترکیب‌بندی/ / تغییر طراحی دم/ تغییر شکل اجزای دم و طراحی بر مبنای ساختار هندسی/ شکل حلقه سان روی سینه			بخشی از یک پارچه ابریشم لمپاس / مکشوفه در ری	
توجه به فیزیک واقعی پرنده در ترسیم/ پویایی در ترکیب اجزا	ترکیب بندی نوین مدالیون مربع با حاشیه خط			ترسیم پرنده در حالت واقعی/ ترسیم از نمای روبه رو/ تأکید بر پویایی شکل پرنده			پارچه ابریشم دورو ، دوران آل بویه/ محل بافت :ری	
تصویر پرنده از روبرو/ ترکیب بندي مرکزي	ترکیب بندی نوین با تقارن مرکزی/ استفاده از ترکیب–بندی زاویه‌دار / بهره‌برداری از فیزیک پرنده برای ایجاد ترکیب بندی / توجه به فضای منفی			ترسیم پرنده از نمای روبه رو/ محتملا سنت تصویری به جا مانده ازدوران هخامنشی با اتکا به لوح تخت جمشید			پارچه دورو از جنس ابریشم دوران آل بویه ، کادر دارای شعر و خط کوفی با مضمون مرگ	

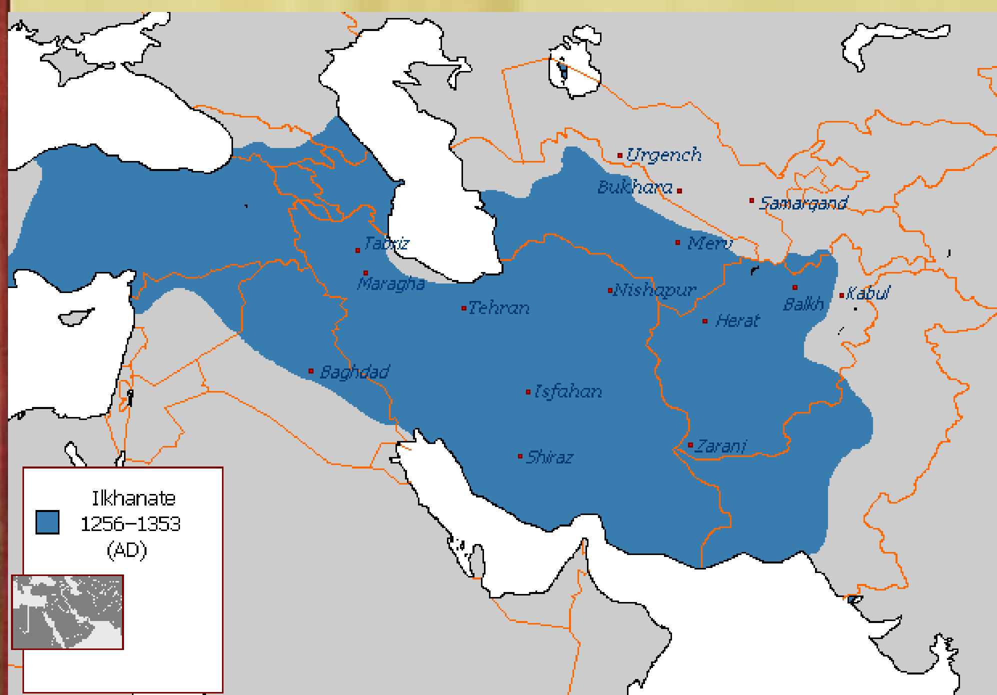
پیشرفت	توضیحات	سازماندهی	نقشمایه	توضیحات	ساختار نقش	نقشمایه ها	توضیحات	پارچه	دوره
مضمون و تصویر جدید، توجه به جزییات نقوش	ترکیب بندی ریتمیک			سنت تصویری جدید گرایش به ترسیم هندسی شکل، ترسیم از نمای روبه رو افزایش توجه به جزییات			پارچه ابریشم دو رو، دوران آل بویه / محل بافت: ری		
ترکیب-بندی مرکزی/ تغییر شکل پرنده	ترکیب بندی دارای تقارن مرکزی تغییر شکل مدالیون‌ها/ توجه به فضای منفی			ترسیم پرنده با خصوصیات فیزیکی واقعی/ نمای روبه رو، تطبیق میان ترکیب بندی و شکل پرنده			ابریشم دارای نقشمایه تکراری، مکشوفه از بی بی شهربانو، سده۵ هجری قمری		دوران آل بویه ۳۲۰-۴۵۴هجری
سنت جدید در تصویر پرنده / تغییر ترکیب بندی	ترکیب بندی دارای تقارن مرکزی تغییر شکل مدالیون‌ها			حیوان با صورت برگشته، سنت جدید در ترسیم شکل پرنده / توجه به ظاهر شانه بال / ترکیب بندی مورب			توضیح ندارد		
سنت جدید در تصویر پرنده / تغییر	ترکیب بندی دارای تقارن مرکزی تغیر شکل			حیوان با صورت برگشته، سنت جدید در ترسیم شکل پرنده / توجه به ظاهر شانه بال / ترکیب بندی مورب / تطبیق			ابریشم، مکشوفه از بی بی شهربانو، سده ۵		

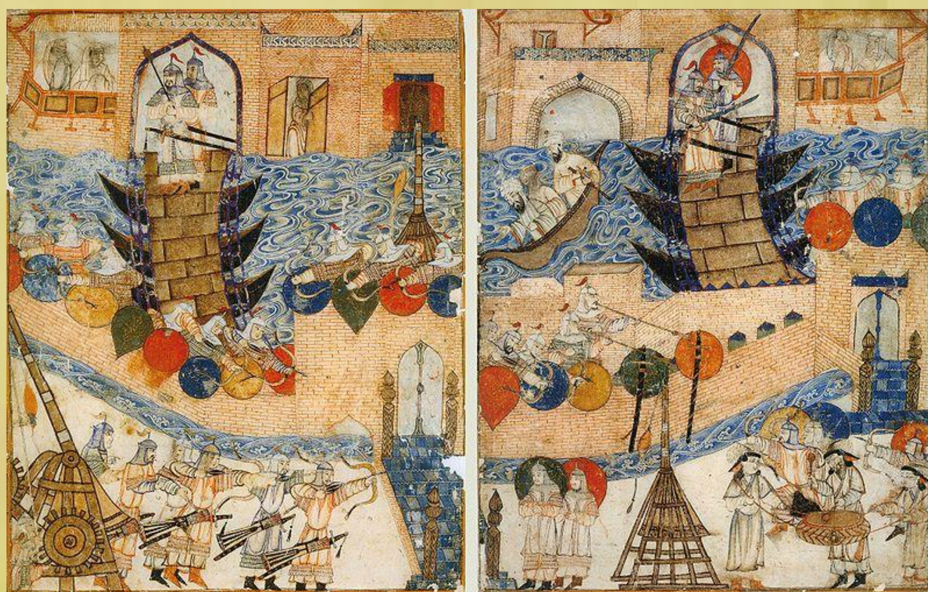
حکومت ایلخانی در ایران:

ایلخانان یا ایلخانیان نام سلسله‌ای مغول است که از سال ۶۵۴ تا ۷۵۰ هـ ق. معادل ۱۲۵۶ تا ۱۳۳۵ میلادی در ایران حکومت می‌کردند و فرزندان چنگیزخان مغول بودند. لشکریان چنگیزخان نخستین بار در سال ۶۱۸ هـ ق. معادل ۱۲۲۱ میلادی به خراسان حمله نمودند. چنگیزخان در سال ۱۲۲۵ میلادی به مغولستان بازگشت آنجا درگذشت. سال ۱۲۵۱ م. منگو یا منگل، خان بزرگ یا قاآن، بر آن شد با اعزام برادرانش هولاکو و قوبیلای (کوبلاخان) به ترتیب به ایران و چین پیروزی‌های مغولان تحکیم و تکمیل کند. هولاکو با فتح ایران سلسله ایلخانیان ایران و قوبیلای با فتح چین سلسله یوان چین را بنیان نهادند. ایلخانان یعنی خانان محلی و غرض از این عنوان آن بوده‌است که سمت اطاعت ایلخانان را نسبت به قاآنان می‌رسانند و این احترام همه وقت از طرف ایلخانان ایران رعایت می‌شده‌است. فتح ایران به دست هلاکوخان پیامدهای مهمی چون پایان

کار اسماعیلیان و انقراض خلافت عباسیان در پی داشت. ایلخانان در ابتدا دین بودایی داشتند اما به تدریج به اسلام گرویدند. ایلخانان مسلمان خود را سلطان نامیده و نام‌های اسلامی برگزیدند.

دفینه گذاری در ایلخانیان:

طریقه اول دفینه گذاری: دفینه های مربوط به دوره ایلخانی، در کنار دره ها چشمه آبی خواهد بود و دقیقا جایی که آب دره سرازیر میشود چند درخت کهنسال (عمدتا چنار) وجود خواهد داشت، روبروی چشمه درب ورودی غار خواهد بود که درب آن را با سنگچین مسدود کرده اند و دفینه داخل غار است.

طریقه دوم: اغلب مکانهایی که از زمانهای قدیم توسط کیانیان و پادشاهان قدیم ایران حکومت می کردند توسط چنگیز مغول خراب شده بود. اغلب دفینه هایی که مربوط به دوره کیانیان بود در قلعه ها و تپه ها دفن شده بود.

طریقه سوم: قبرستانهای قدیمی طرف مشرق قبرستان، ۳ قبر پا به قبله روی تپه ایجاد می کردند و دفینه در قبر میانی

بوده و یک خمره سکه چنگیز خان بود.

نکته مهم: از آنجایی که آیا این قبرها دارای سنگ قبر بوده اند یا دارای شکل خاصی بوده اند اطلاعات خاصی در دسترس ما نیست. ولی از آنجا که معلوم است این قبرها اغلب روی تپه های باستانی ایجاد می شد و ما می دانیم که در زمانهای قدیم اغلب قبرستانها در سراشیبی تپه ها دفن می گردید و این ۳ قبر به احتمال قوی دارای چینش خاصی بوده اند که قبر میانی یا وسطی دارای علامت اضافی یا ویژگی برجسته بوده که دفینه را داخل آن قرار می دادند.

طریقه چهارم: در بعضی قبرهای وارونه و دقیقا یک راه مخفی ورودی از قبر وسط تعبیه می کردند که به اتاقی که خمره دوره هلاکو خان مغول دفن شده بود رسیده می شد.

طریقه ۵: در وسط غارهایی که چاه گذارده شده است روی چاه یک زرع خاک می ریختند و دفینه در ته چاه می بود که این دفینه ها اکثرا مربوط به دوره ایلخانیان و تیموریان و یا حمله اعراب به ایران بودند.

نکته مهم: دقت کنید این نوع قبر وارونه اغلب در کنار چشمه ها و یک تک درخت کهنسال خواهد بود که فاصله قبر با درخت به اعدادی چون ۳-۵-۷ و اغلب مضربی از اعداد فرد است.

طریقه ۶: اغلب بالای چشمه ها در پشته ها سنگ مربع سفید که با خط کوفی نوشته می شد باید از سمت قبله زیر او ۲ زرع کاویده شود تا به خمره دوره چنگیزی رسیده شود.

نکته: این سنگ مربعی شکل می تواند به شکل سنگ صندوق بوده یا سنگ قبرهای اوایل دوره اسلام باشد زیرا

در اوایل اسلام سنگ های مرسوم به شکل سنگهای مرتفع و بلند مربعی یا مستطیلی شکل می بود. این احتمال هم می تواند باشد که این سنگ مربع به دوره قبل از سلجوقی و یا حتی قبل از ایلخانی بر می گردد.

طریقه ۷: در ایلخانی ترسیم نقش های اژدها، برگ مو، پیچک و طرح های اسلیمی، در معابد مرسوم بوده است که نمونه آن در تصویر بالا را کاملا مشاهده می کنید.

حکومت تیموریان در ایران :

تیمور لنگ

تیموریان یا گورکانیان ایران (۷۷۱ – ۹۱۱ هـق/۱۳۷۰ – ۱۵۰۶ م) دودمانی ترک تبار بودند. بنیان‌گذار این دودمان امیر تیمور گورکانی بود که آسیای میانه می‌زیست سمرقند پایتختش بود. تیمور کشوری گسترده و دولتی سترگ ایجاد کرد و سرزمین فرارود (ماوراءالنهر) را به اهمیتی رساند که تا آن زمان هیچگاه بدان پایه نرسیده بود.

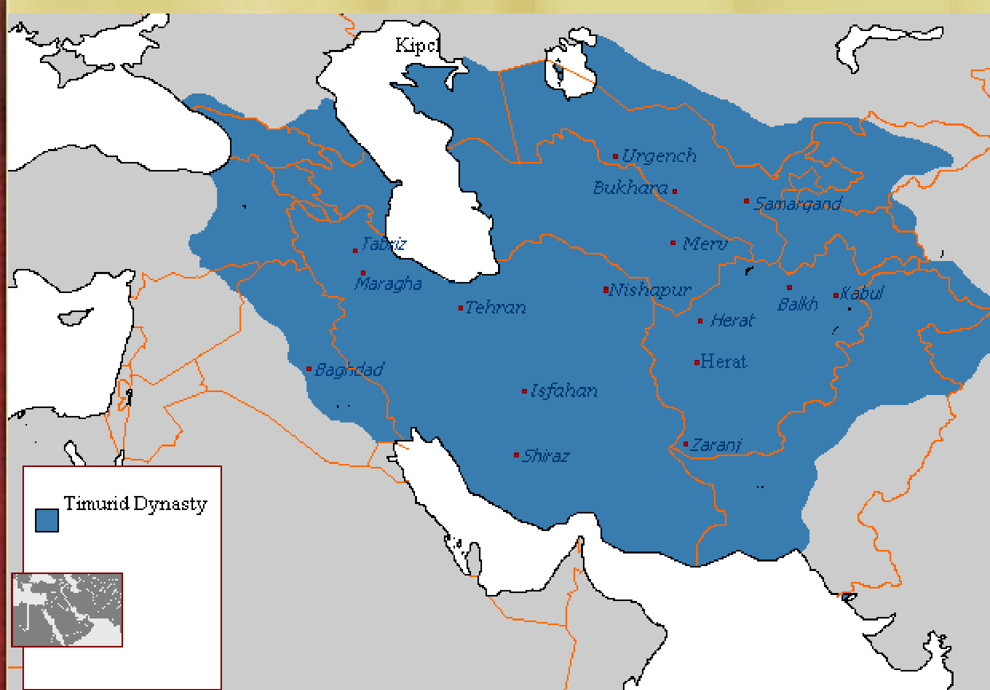
او مرزهای خود را نخست در سرتاسر آسیای میانه و آنگاه سراسر خراسان و آنگاه به همه بخش‌های ایران و عثمانی و بخش‌هایی از هندوستان گسترش داد. از آنجایی که فتوحات تیمور بیشتر جنبه یورش و هجوم داشت تا تسخیر واقعی، اغلب این مناطق باز به زودی از تصرف تیموریان خارج شد. با این حال ماوراالنهر مدتی مرکز دولتی شد که بیشتر ایران و افغانستان را افزون‌بر ماوراءالنهر دربر می گرفت. هنگامی که کشورهای گسترده تیموری تجزیه شد، دوره هرج و مرج پیش آمد. به محض اینکه تیمور مرد، ترکان عثمانی و آل جلایر و ترکمانان درصدد تصرف کشورهای

ازدست‌رفته خود برآمدند. به گفته ابن عربشاه تاریخ‌نگار آن زمان، تیمور در زمان جنگ زخم برداشت و لنگ شد. بنابر روایات دیگر وی در سال ۷۶۴ ه. ق (۷۴۱هـ ش) بنا به استمداد امیر سیستان به کمک او شتافت و در جنگ با مخالفانش زخمی شد، ولی پایش بعد از بهبود زخم هم همیشه می لنگید بااین همه، فرزندان تیمور موفق شدند که شمال ایران را کم و بیش به مدت یک سده برای خود نگاه دارند. هرچند آنان بیشتر با یکدیگر در کشمکش بودند. سرانجام شاهرخ موفق شد که مناقشات اقوام خود را تا حدی رفع و قدرت و اعتبار کشور را نگهداری کند. ولی پس از مرگ او تصرفاتش به قسمت‌های کوچک‌تر مجزا شد و به همین سبب صفویان و امرای شیبانی آنها را به متصرفات خود پیوست کردند. با این حال خاندان تیموری از میان نرفت و نوادگان تیمور پس از چندی پستر فرمانروایی خود را به هندوستان بردند و امپراتوری بزرگ گورکانیان هند را بنیاد گذاردند.

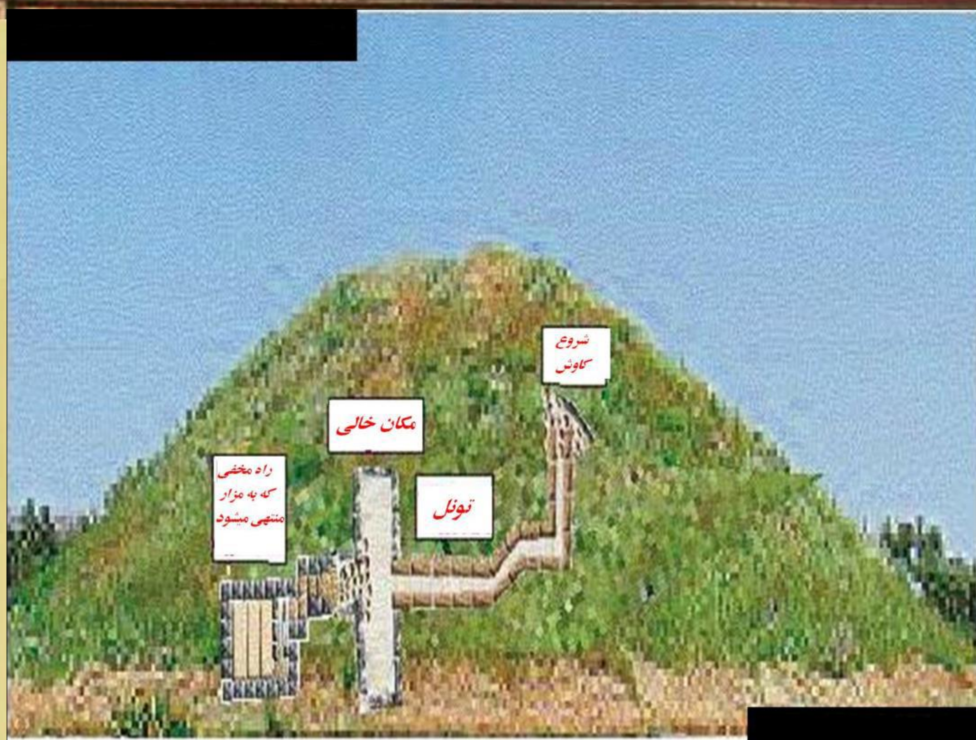

Kipc
Urgench
Bukhara
Samarqand
Merv
Tabriz
Maragha
Tehran
Nishapur
Herat
Balkh
Kabul
Herat
Baghdad
Isfahan
Zarani
Shiraz
Timurid Dynasty

دفینه گذاری در دوره تیموریان:

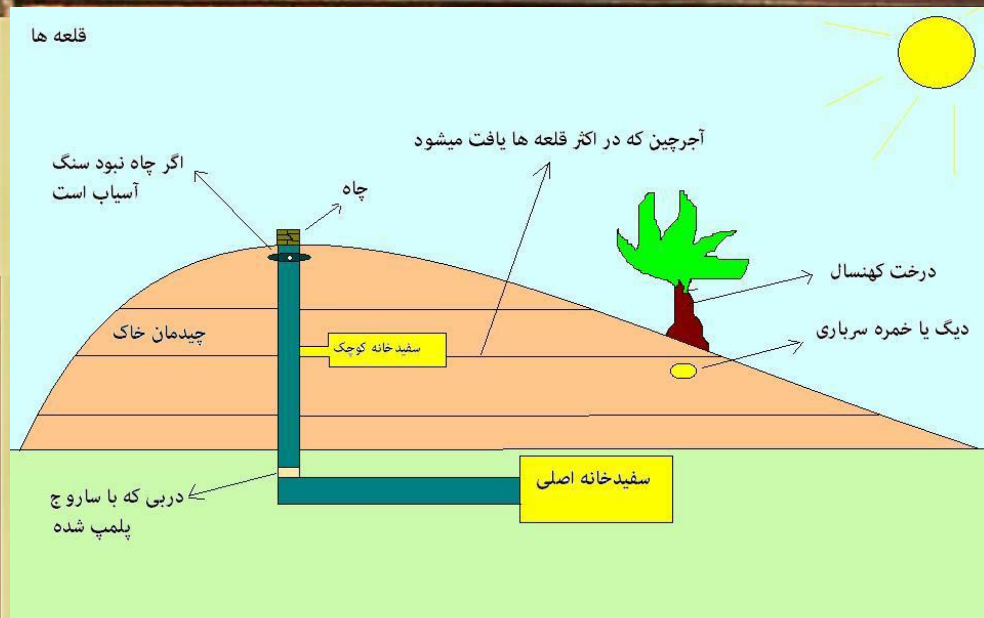
شیوه و طریق اول : در دوره تیموریان اغلب در کوه های معروف تپه های ریخته شده دستی می ساختند و دقیقا در مرکز تپه چاهی درست می کردند و در ته چاه به اتاق یا سفید خانه ای که بعد از حدود ۱۵ ارش بدست می آمد دفینه می گذاشتند .

نکته مهم : دقت شود در این نوع دفینه ها طلسم و تله نیز بکار می بردند. مبحث تله ها که باید به کمک اساتید اهل فن خنثی و مبحث طلسم هم با اغلب با دعای ده قاف شکسته می شود. نمونه در تصویر پایین آورده شده است.

شیوه دوم : دفینه های تیموری اغلب در مکانهایی که به اسم **قلعه تیمور** معروف و مشهور است به روال و طریق قبلی که ذکر می شد دفینه گذاری می کردند، یعنی یک چاه در قلعه می کندند و دقیقا در ته چاه و زیر چاه یک سفید خانه یا یک اتاقک تعبیه می کردند و اغلب عمق کار نیز همان ۵ ارش می بود .

طریقه ۳: در وسط غارهایی که چاه گذارده شده است روی چاه یک زرع خاک می ریختند و دفینه در ته چاه می بود که این دفینه ها اکثرا مربوط به دوره ایلخانیان و تیموریان و یا حمله اعراب به ایران بودند.

نکته مهم : دقت شود دفینه موجود در قلعه ها با دفینه موجود در چاه ها متفاوت تر بوده و از لحاظ کمیت و کیفیت دفینه

موجود در قلعه بیشتر بود و اغلب زر و جواهرات بوده و طلسم نیز می بستند.

نحوه دفینه گذاری ۴: اغلب دفینه های دوره تیموری درون قبرهایی که تعدادشان بصورت فرد و عمدتا بصورت ۵

تایی بودند دفینه گذاری می کردند و قبری که طرف قبله بود در اولویت قرار داشت . این نوع قبرها اکثرا با گچ و

سنگ درست می شدند و دفینه اغلب یک دیگ یا یک خمره بود.

طریقه ۵ : اغلب دفینه ها در کنار نهر یا رودخانه دفن می شد.بدین صورت که دو **درخت قدیمی به ویژه توت** را در نظر

می گرفتند و در قسمت شرقی درخت ۲ خمره دفن می کردند که مربوط به دوره تیموریان بود.

طریقه ۶: اغلب در زمانهای قدیم در روستاها صفه می گذاشتند دو صفه را در نظر می گرفتند یکی طرف مغرب و دیگری طرف مشرق و دفینه را زیر صفه بلند دفن می کردند. عمق دفینه اغلب ۵ ارش بود و شامل خمره بود.

شیوه ۷: نشانه شانه و تسبیح این نشانه در گورستان های قدیمی روی سنگ مربعی شکل که رنگ سنگ هم سیاه متمایل به سرخ می باشد دیده می شود، دفینه داخل قبر بوده و یک خم هندی می باشد.

شیوه ۸: دفینه های مربوط به دوره تیموری و سلجوقی، در کنار دره ها

چشمه آبی خواهد بود و دقیقا جایی که آب دره سرازیر میشود درخت کهنسال (عمدتا چنار) وجود خواهد داشت. روبروی

چشمه درب ورودی غار خواهد بود که درب آن را با سنگچین مسدود کرده اند و دفینه داخل غار است.

شیوه۹: اغلب در شاه چشمه ها به فاصله ۵ قدم از چشمه سنگی ۳ گوشه وجود داشته و قبرهایی پهلوی هم سفید کاری بوده

دفینه داخل قبرها بوده و خمره سکه تیمور شاه است. وقت کاویدن ده قاف و قل او حی خوانده شود.

توجه: البته ممکن است اغلب این قبرها درواقع سفید خانه باشند و این مورد اغلب در نقاط شمالی و مناطق مرطوب

کشور ایران عزیز بویژه در مناطق گلستان، گرگان و..... دیده شده است.

شیوه۱۰: اغلب مکانهایی که سرگردنه تخت دارند دورش سنگ چین بوده وسط تخت مکان دفن سکه تیموری

بوده و دعاهای شیوه ۷ باید قرائت شوند.

نکته: منظور از تخت می تواند جای تخت نشین پادشاهی باشد که زمانی در آن مکان قلعه ای ساخته شده بود یا می تواند به مکانی مسطح صاف سنگ چین شده احتمال زیاد سنگ فرش کرده اند اشاره داشته باشد.

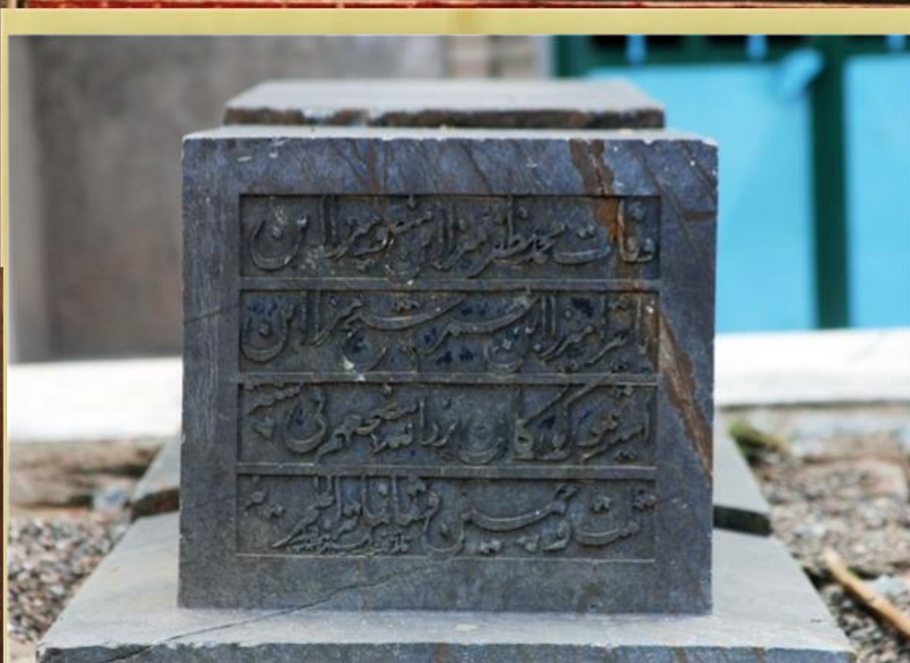
آیین تدفین و ساختار قبر های تیموری:

همانطور که می دانید بعد از اسلام شیوه خاصی برای تدفین مردگان وجود نداشته و اغلب به یک شیوه مرسوم مردگان را دفن می کردند ولی نوع سنگ قبر و نوع آیات و نگاره گری هایی که روی سنگ قبرها و نوع اشکالی که روی آن ترسیم می شد در اغلب دوره ها با هم متفاوت بوده و وجود دارد بعضی اشکالی بصورت منطقه ای بوده و تقریبابصورت ناشناخته بوده است.

در اینجا قصد داریم که انواع و اشکال سنگ قبرهای دوره تیموریان برای آشنایی هر چه بیشتر شما عزیزان به صحنه تصویر بکشیم , هر چند که بعضی آثار با گذشت زمان از بین رفته ولی آثار باقی مانده نیز جزو خزینه ها است که مشاهده خواهید کرد.

سنگ قبرهای شاهزادگان تیموری

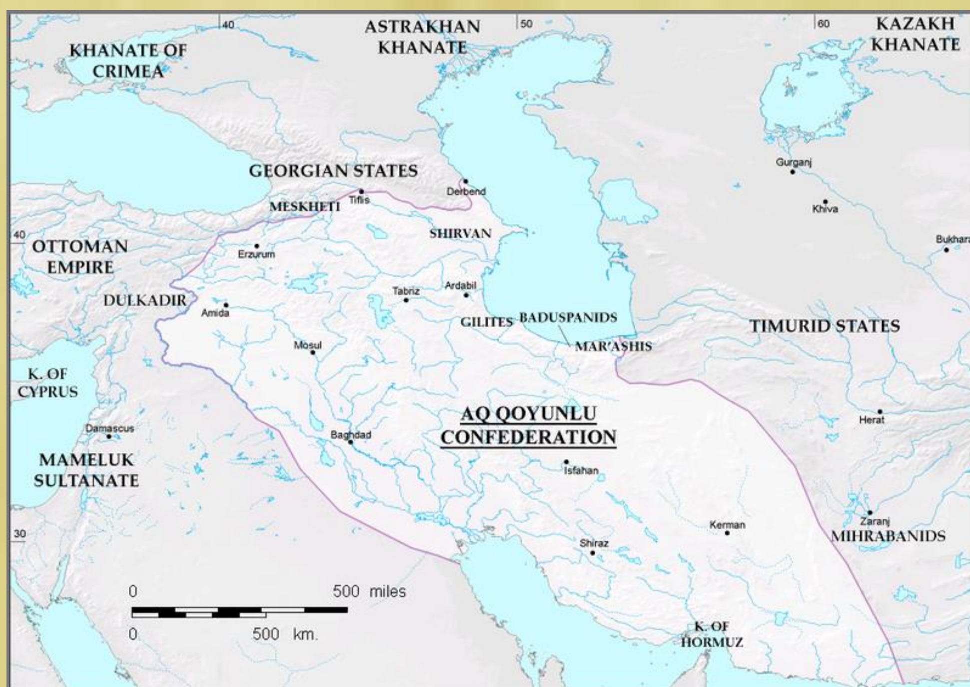
روی این برآمدگی شش سنگ قبر صندوقی شکل از سنگ مرمر سیاه دیده می‌شود که آرامگاه شاهزادگان تیموری است.

حکومت آق قویون و قراقویون لو ها در ایران:

آق‌قویونلو سلسله‌ای از ترکمن‌های سنی بود که بر قسمت‌هایی از قفقاز، شرق ترکیه و شمال ایران از ۱۳۷۸ تا ۱۵۰۸ میلادی فرمان می‌راند. معنی لغوی آق قویونلو صاحبان گوسفندان سفید می‌باشد.آق‌قویونلو تیره‌ای از ایل بایندر بوده باشد . بایندر در فهرست اصلی قبایل بیست و چهارگانه اوغوزها مندرج در تاریخ رشیدالدین آورده شده است. حال آنکه در کتاب ده ده قورقود نام یکی از حکام اوغوز است]. طهرانی، مورخ مشهور این سلسله، در کتاب دیار بکریه شجره‌نامه طور علی بیک را با ۵۱ نسل به اوغوزخان شخصیت افسانه‌ای ایل اوغوز می‌رساند که البته چندان قابل اعتماد نیست . به هر حال نام ایل بایندر در سده چهاردهم میلادی آسیای صغیر سر زبانها افتاده است. این فرضیه وجود دارد که بایندریها در فتح آسیای صغیر به دست سلجوقیان شرکت داشته‌اند. ایل بایندر پس از سقوط آق‌قویونلوها در طرابلس، حلب و نیز در جنوب سیواس اسکان گزیدند

شیوه دفینه گذاری در دوره اق قویون و قره قویون لو ها :

اما قوچهای سنگی نمادی برای برکت بوده اند و به قولی درون آنها جواهرات بسیار پر بها جاسازی میشده ودر سر هر کوی وبرزن قرارداشتند ولی مردم به تبع اعتقاداتی که داشتند: فکر میکردند کسانی قادر به استفاده از آن هستند که کلید اینها را داشته باشند

نا گفته نماند که در روی سینه اینها جایی برای داخل کردن کلید بوده ولی کلید آنها نزد اولیاء الله بوده وبس وکسی غیر از آنها ویا کسی بدون اجازه آنها اقدام به گشودن ویا انهدام آنها می کرد دچار نوعی بیماری اعلاج می شد ودرعرض چندروز میمرد و آبرویش می رفت لذا مردم به فکر شکار آن هم نبودند حتی حمایت هم میکردند تا کسی به آنها تعدی نکند واگرهم کسی ادعا میکرد که اذن امعصوم دارد مطمئنا دچار گرفتاریهایی میشد که رسوا می شد وجان خودرا میباخت.

قوچ نماد قدرت و باروری شمرده می شد که این امر در داستان ها و فولکلور اقوام ترک زبان به وضوح مشهود است به عنوان مثال؛ قوچاق نبی،قوش کور اوغلو یا قوچ ایگید و احتمالا قرار دادن تندیس آن روی مزاری،نشان از قدرت بازو و پهلوان بودن شخص صاحب گور می توانست باشد

سلسله صفوی در ایران:

صفویان دودمانی ایرانی و شیعه بودند که در سال‌های ۸۸۰ تا ۱۱۰۱ هجری خورشیدی (برابر ۱۱۳۵-۹۰۷ قمری و ۱۷۲۲-۱۵۰۱ میلادی)بر ایران فرمانروایی کردند. بنیانگذار دودمان پادشاهی صفوی، شاه اسماعیل یکم است که در سال ۸۸۰ خورشیدی در تبریز تاجگذاری کرد و آخرین پادشاه صفوی، شاه سلطان حسین است که در سال ۱۱۰۱ خورشیدی از افغان‌ها شکست خورد و سلسله صفویان برافتاد.

دوره صفویه از مهم‌ترین دوران تاریخی ایران به شمار می‌آید، چرا که با گذشت ۹۰۰ سال پس از نابودی شاهنشاهی ساسانیان؛ یک فرمانروایی پادشاهی متمرکز ایرانی توانست بر سراسر ایران آن روزگار فرمانروایی نماید. بعد از اسلام، چندین پادشاهی مانند صفاریان، سامانیان، آل بویه و سربداران روی کار آمدند، هیچ‌کدام نتوانستند تمام ایران را زیر پوشش خود قرار دهند و میان مردم ایران یکپارچگی پدید آورند. این دوره یکی از سه مرحله دوران طلایی اسلام و دوره اوج تمدن اسلامی است.

صفویان، آیین شیعه را دین رسمی ایران قرار دادند و آن را به عنوان عامل همبستگی ملّی ایرانیان برگزیدند. شیوه فرمانروایی صفوی تمرکزگرا و ن مطلقه (در دست شاه)

بود. پس از ساختن پادشاهی صفویه، ایران اهمیتی بیشتر پیدا کرده و ثبات و یکپارچگی برخوردار گردیده و در زمینه جهانی نام‌آور شد. در این دوره روابط ایران و کشورهای اروپایی به دلیل دشمنی امپراتوری عثمانی با صفویان و نیز جریان‌های بازرگانی، (به ویژه داد و ستد ابریشم از ایران) گسترش فراوانی یافت. در دوره صفوی (به ویژه نیمه نخست آن)، جنگ‌های بسیاری میان ایران با امپراتوری عثمانی در غرب و با ازبکها در شرق کشور رخ داد که علت این جنگ‌ها جریان‌های زمینی و دینی بود. ایران در دوره صفوی در زمینه مسائل نظامی، فقه شیعه، و هنر (معماری، خوشنویسی، نقاشی) پیشرفت شایانی نمود. از سرداران جنگی نامدار این دوره می‌توان قرچقایخان، اللهوردی خان، و امامقلی خان را نام برد که هر سه از سرداران شاه عباس یکم بودند.

از فقیهان و دانشمندان نامی در این دوره میرداماد، فیض کاشانی،شیخ بهایی،ملاصدرا، و علامه مجلسی نام‌ور هستند. هنرمندان نامدار این دوره نیز عباسی، علیرضا عباسی،

میرعماد، و آقامیرک هستند.]از شاعران بزرگ و نامدار این دوره می‌توان به وحشی بافقی، صائب تبریزی، محتشم کاشانی و میر رضی آرتیمانی اشاره کرد

صفویان همواره بزرگترین سد در برابر ترکان عثمانی بودند و اندیشه بازپس‌گیری مرزهای هخامنشیان و اشکانیان و ساسانیان را داشتند. صفویان در جنگ‌های خود با عثمانی‌ها همواره با نام ایران می‌جنگیدند. ترکان عثمانی تا پیش از بیرون رانده شدنشان به دست شاه عباس بزرگ، آذربایجان و قفقاز را به اشغال درآورده و از مردمان این سامان کشتار فراوانی کردند. صفویان فرهنگ، هنر، موسیقی، معماری ایرانی و ادبیات پارسی را گسترش می‌دادند و سرانجام شاه عباس پایتخت خود به اصفهان جابجا کرد.

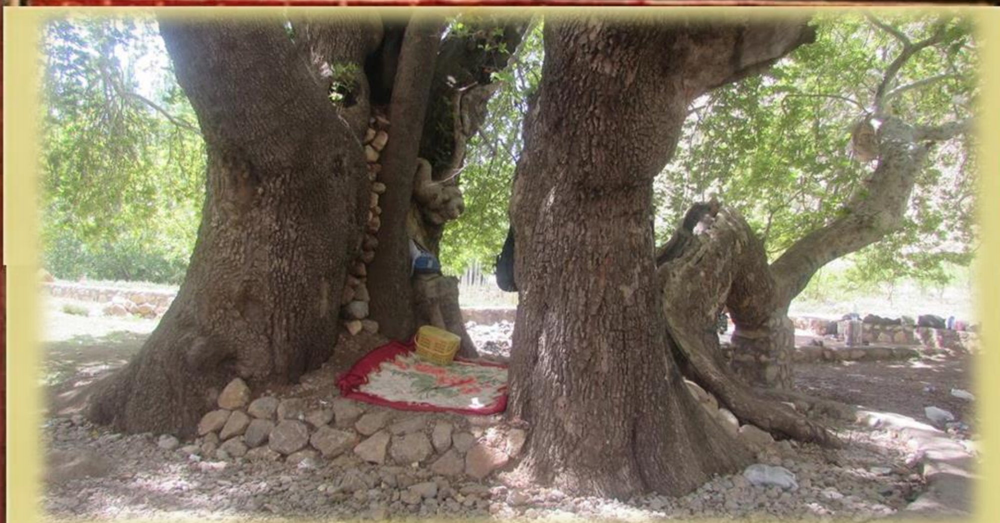
شیوه دفینه گذاری در دوره صفوی:

شیوه اول: اغلب خزانه های دوره صفوی که به به خزانه شاه عباس معروف و مشهور هستند در زمانهای قدیم زیر امامزاده ها دفن می شدند. دقیقا در زیر امامزاده زیرزمینی تعبیه می کردند که به خزانه متصل می شد

شیوه دوم: اغلب در اطراف بقعه ها و کنار راه قدیمی (کاروانسراها و مالروها) به فاصله ۱۵۰ قدمی یک صفه ای درست می کردند و دفینه که شامل خمره بود در زیر صفه دفن می شد. عمق کار اغلب ۳ ارش بود.

طریقه سوم: اغلب دفینه های صفوی در کنار درختان مشهور که همان درخت چنار بوده و دقیقا کنار دو چنار، نزدیک هم ۱۸ قدم فاصله داده و مکانی که وقتی آب باران می بارد آنجا جمع میشود و علف در آن قسمت نمی روید سبز نمی شود دقیقا گودالی تعبیه می کردند که دفینه آنجا پنهان می کردند.

نکته: دقت داشته باشید مورد ذکر شده در نسخه بالا به ورودی مکان می تواند اشاره داشته باشید, زیرا اولا در جایی علف سبز نمی شود یا نمی روید علت می تواند به گاز طلا یا به وجود یک مدفن یا یک ورودی اشاره داشته باشد پس مورد مهمی بوده و در صورت داشتن ورودی توسط مکانی مخفی به اتاقی رهنمون خواهید شد.

طریقه چهار: در زمانهای قدیم در ورودی شهرها که دروازه بود تپه ای ریخته می ساختند دفینه دقیقا در وسط تپه دفن کرده و اغلب عمق کار ۴ زرع بوده و شامل خمره و سکه بود.

طریقه ۵: درکنار امامزاده ها اغلب در سمت مشرق رو به قبله درختی راکه بنام درخت دخیل است نظر می گرفتند ودفینه را در زیر آن پنهان می کردند. بعد از ۴ ارش لایه ای را با آجر پوشانده و زیر آجر نیز خمره را قرار می دادند.

کتابخانه تخصصی علوم غریبه، متافیزیک، ماوراء و باستانی

آدرس کانال مادر تلگرام:

https://telegram.me/joinchat/CrNPQT۸xvaIrIQKDpeg-sw

یا

https://telegram.me/ketabsabzz

با عرض سلام خدمت همراهان خوب کانال و خیر مقدم به دوستانی که تازه به جمع ما اضافه شدند

دوستان خوبم،همینطور که میدونید کتابای علوم غریبه بیشترشون قدیمی و فاقد شناسنامه کتابه.اونچه که من برا بیوگرافی کتاب گذاشتم تو هیچ کانال کتابی نبوده.بلکه خودم زحمت کشیدم کتاب رو دانلود کردم و بعد تا ورق آخر کتابو گشتم بخاطر اینکه بفهمم موضوع مطالبش چیه.اول تو یک برگه چک نویس کنم بعد ویرایش و تایپ کنم براتون.اینکار خیلی از وقتم رو میگیره.بعد کانالای دیگه بدون هیچ زحمتی مطالب کانال منو برمیدارن میزارن کانال خودشون.میخوام بگم به هیچ وجه به استفاده کانالای دیگه از مطالبی که مینویسم راضی نیستم و اصلا حلال نمیکنم.چون این بیوگرافیا رو خودم درست کردم.اینجور نیس که اونچه میخونید همش یک جای کتاب یا صفحه اولش باشه بلکه کل کتابو گشتم و دستچین کردم.و بدتر اینکه بخاطر بالا رفتن سرعت کارم برا باز شدن بعضی فایلا تا الان نه تا برنامه پی دی اف خوان عوض کردم انصاف نیس زحمتمو راحت تو کانالشون بزارن وقتی که خودمو هم راحت میتونن پیدا کنن که اجازه بگیرن.گفتم تا بعضیا که حاصل زحمت منو راحت و بدون اجازه برمیدارن بدونن این کارشون به هیچ وجه انسانی نیست و من هم اصلا نمیگذرم.چرا که وقت زیادی رو برا انتخاب متن بیوگرافی کتاب میزارم.

از آنجا که دعانویسی دارای شرایط خاص و نیازمند تهذیب نفس و پاکی سرشت است و انجام آن از عهده هر فردی برنمی آید،ادمین این کانال هیچ مسعولیتی در برابر استفاده نادرست و نابجا و سوء از کتب علوم غریبه که در کانال قرار داده میشود نداشته و هدف از قرار دادن اینگونه کتابها صرفا جهت مطالعه و آشنایی مختصر کاربران گرامی کانال با این علوم اسرار آمیز است نه برای استفاده شخصی و دنیایی و طلسم کردن افراد...

https://telegram.me/ketabsabzz